

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமா நு ஜ

ஸி த் தா ந்த வை ஜயந்தி

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்ஸ்தாபன ஸபையின் சார்பாக

மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசன பத்ரிகை

ஸம்புடம் 1

தாதுவூ ஆவணியில் ரோஷிணி

சஞ்சிகை 10

பத்ராதிபர் :

வடகரை இராமா நுஜாசாரியார்

24, சந்திரப்ப முதலி தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.

1936 ஆகஸ்டு]

[தனிப்ரதி விலை 0-3-0

விஷய ஸூசிகை

விஷயங்கள்.

பக்கம்

1. ஆவணியில் ரோஹிணி நாள் 221
—ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்
2. ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம் 229
—பத்ராதிபர்
3. தியானம் 233
—வி. கே. ஏ. எஸ். ரகுநாதாச்சாரி., பி. ஏ., எம். ஐம். எஸ். ஏ.,
4. ஸ்ரீ பாஷ்ய முத்ரணம் 237
—ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தா சாரியார், ஸமஸ்க்ருத பண்டிட், பச்சையப்பன் காலேஜ்
5. பத்திராதிபரின் குறிப்பு 239
6. எண் குணத்தான் 240
—பந்தல் குடிபாரத் வாஜமாடபூசி ரெ. திருமலை ஐயங்கார், காரியதரிசி, தமிழ்ச்சங்கம், திருவல்லிக்கேணி
7. ப்ரபந்ர குலம் 243
—ஸ்ரீ. உ. வே. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணயங்கார், ஆழ்வார் திருநகரி
8. ஓர் ஸந்தேஹ நிவ்ருத்தி 249
—ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்
9. வர்த்த மானங்கள் 250.
10. ஸ்ரீ முதலியாண்டான் வைபவ ஸங்க்ரஹம்
—அகரம் கஸ்தூரி கிருஷ்ணமா சாரியார்

ஆரியர்கள் :—

நமது வைஜயந்தி பத்திரிகை ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில் அபிநிவேசமுடைய பெரியோர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயதாநங்களைச் சிரமேலேற்று நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிடுவதற்கென்றே வெளிவந்திருக்கின்றது. ஆயினும் அவ்வாறு விஷயதானங்களை அநுக்ரஹிக்கும்வர்கள் பிறர்மனம் வருந்தும்படி வசைமொழிகளை அறவே ஒழித்தும் விஷயத்திற்குப் பொருத்தமுடையனவாயும் அனாவர்யகமான விஷய விசாரங்களை வளர்த்தாமலும் அநுக்ரஹிக்கவேண்டும். இவற்றிற்கு விருத்தமாயிருக்கும் விஷயதாநங்களை நமது பத்திரிகை அங்கீகரிக்காதென்பதை ஸவியம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

V. இராமானுஜாசாரியார்,

பத்ராதிபர் S. R. S. வைஜயந்தி,
24, சந்தர்ப்ப முதலி தெரு G. T. மதராஸ்.

L. G. பெருங்காயம்.

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கு மின்றியமையாதது -

மலிதர்களுக்கு ஆரோ
க்கியத்தை அளிப்பது

L. G.
பெருங்காயம்.

எங்கும் கிடைக்கும்.

ப்ரபல பெருங்காய

வியாபாரிகள்:

பம்பாய், சென்னை,
கும்பகோணம்.

லால்ஜீ கோது & கம்பெனி,

8, பெருமாள் முதலி தெரு, ஜி. டி., மதராஸ்.

அம்ருதாஞ்சனம்.

ப்ராக்ருதமான சரீரங்களை யுடையவர்களுக்கு ஜலதோஷம், தலைவலி முதலான சில வியாதிகள் உண்டாவது ஸஹஜமே. அவைகள் வந்தகாலத்தில் ஒருவிதமான வழியிலும் புத்தி செல்லாமல் மஹத்தான கஷ்டத்தை அடைய நேரிடுகிறது. அக்காலத்தில் டாக்டர்களிடம் போய் மருந்துகள் வாங்கி ஷைவ்யாதிகளின் உபசமத்தைப் பண்ணிக்கொள்ளப் பலவிதமான இடையூறுகள் இருக்கக் கூடும். அக்காலத்தில் அமிருதாஞ்சனம் கைவசமிருக்குமே யாயின் நாம் ஒருவிதமான பாதையையும் அடையவேண்டா மென்பதை அனைவரும் மறிந்திருந்தாலும் இவ் விளம்பரமும் அதன் பெருமையை அறிவிக்கின்றது. எங்கும் கிடைக்கும்.

அம்ருதாஞ்சனம் டிபோ.

பம்பாய்.

மதராஸ்.

கல்கத்தா.

இவ்வாசிரியர் தம் சரித்திரவரலாறுகளைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் எழுதப்படுகின்றிலோம். இவர் தம்மால் உலகுக்கு விளைந்த மஹோபகாரங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஆழ்வார்களின்

அருளிச்செயல்களுக் கெல்லாம் மிகச் சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பலபல ச்லோகங்களுக்கு இன்சுவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும், ஆளவந்தாரருளிய ஸ்தோத்ர ரத்னத் திற்கு உருக்கமான வியாக்கியானமும், சில ஷஹஸ்யார்த்தக்ரந்தங் களும் முதலானவை இவர் அருளிச் செய்தவையாகும்.

நம் பிள்ளையென்கிற லோகாசார்யரின் திருவடிவாரத்தில் நெடு நாள் பரிசுரையபண்ணிப் பெற்ற விசேஷார்த்தங்கனையே இவ்வா சிரியர் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் அமைத்தருளினார். இவர் தாம் நம் பிள்ளையைப்பற்றி ஓரிடத்தில் அருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்திகள் நினைவுக்கு வருகின்றன; அவற்றை இங்குக் குறிப்பிடு வோம்; பெரிய திருமொழியில் (5—8—7) “அந்தணனொருவன்” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலே—“முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிறாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பரபகூப்ரதி க்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளும் அதிகரித்து, போது போக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் பிள்ளையைப் போலே...” என்றருளிச் செய்தார். இதனால், நம் பிள்ளை ஸகல சாஸ்த்ரங் களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப்பாண்டித்யம் முழுவதை யும் அருளிச் செயற்பொருளுபந்யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்தி வந்தாரென்பது விளங்கும். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகல சாஸ்த்ரஞ்ஞராகித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கி யானங்களருளிச் செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுல குக்கு மஹோபகாரர்களில் ப்ரதமஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

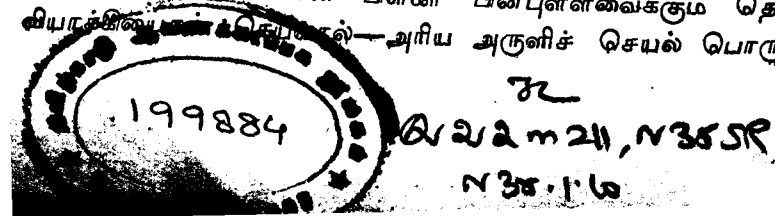
அருளிச் செயல்களுக்கு வியாக்கியான மிட்டருளும் திருப் பணியில் மற்றுஞ் சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால், பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினவர் என்னும் பெருமை இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில், “பிள் ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார்வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை, மணவள யோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.” “நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியை கள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்குமில்லையே—தஞ்சீரால் வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி செய்யுமவைதாமுஞ் சில,” “பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும் தெரிய வியாக்கியானம் செய்தால்—அரிய அருளிச் செயல் பொருளை

ஆரியர்கட்கிப் போது அருளிச் செயலாய்த் தறிந்து.” என்ற பாசுரங்களினாலும் உணரத் தக்கது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நானூறு பாசுரங்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வாசிரியர்தம் வியாக்கி யானம் லுப்தமாயிருந்த தென்றும், மணவாளமாமுனிகள் பல ருடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி அக்குறையைத் தாம் நீக்கியருளின ரென்றும் ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் பகர்வர்.

“கலைகளும் வேதமும் நீதினாலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்றைநிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினு லருள் செய்து” என்கிறபடியே பரமகாருணிகளுக ஸர்வேச்வரன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்துக்கு அணிவிளக்காக அனேகவித மான சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்த ருளினான். அவற்றுள் வேத சாஸ்த்ரமே மூலப்ரமாணம். அது வடமொழி வேத மென்றும் தென்மொழி வேதமென்றும் பாகுபாடுற்றது. வடமொழி வேதத் திற்கு வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் பலபலபண்டிதர்களை வைத்துக் கொண்டு பாஷ்யம் அவதரிப்பித்தார். இவ்வுலகுக்கு அது வொரு மஹோபகாரம். அந்த வடமொழி வேதத்திற்காட்டிலும் பலவ கையினும் சிறப்புப்பெற்ற தமிழ்வேதத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரம ரஸபரிபூர்ணமான வியாக்கியானமிட்டருளினது யாவர்க்கும் கைம்மாரிலாத பேருதவியாகும்.

இவ்வாசிரியரின் வியாக்கியானசைலி அதுபவிக்க அதுபவிக்க அனைவரையும் ஆனந்தக்கடலில் அமிழ்த்துவதாகும். மற்றையோர் பத்தெட்டு வாக்கியங்களினால் விரியவுரைக்கும் பொருளைச் சிறிய தொரு வாக்கியத்தினால் மிக அழகாக அருளிச் செய்து வைக்குந் திறம் இவர்க்கு அஸாதாரணமானது.

கடல் ரத்நாகரமென்று பெயர் பெற்றிருத்தல் போல இவ்வா சிரியரது வியாக்கியானக் கடல் எண்ணிறந்த விசேஷார்த்தரத்ன நிதியாகப் புகழ்பெற்றுள்ளது. அவற்றுள் சில அர்த்த ரத்னங்களை ஈண்டெடுத்து விளக்குவாம்:—ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் நஞ்சீயர் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செயல் களுக்கு ஆங்காங்கு அழகாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிருந்த அர்த்த விசேஷங்களை இவ்வாசிரியர் நமக்கு எடுத்துாட்டியிருக்கின்றாரா தலால் அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை முந்தாற அனுபவிப்போம். திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலான பெரிய திருமொழியிற் செல்வோ மிப்போது.

(1—2—10) “கரியமா முகிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிட, களிற்ென்று பெரியமாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதி.” என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—மலைப்பாம்புகளானவை யானைக்கு அஞ்சிப் புற்றிலேபுக்கொளிக்கும் என்று நஞ்சியர் அருளிச் செய்தார்; அதைக் கேட்ட நம் பிள்ளை ‘இது வோ இதுக்கு அருளிச் செய்யும்படி?’ என்று கேட்க; “நீர் இப்படிக்கேட்கும்போது ஒன்றை நினைத்தல்லது கேளீர்; அத்தைச் சொல்லும்” என்று ஜீயர் நியமிக்க, நம் பிள்ளை பணித்தபடி—பெயருகையாகிறது போக்குவரத்து இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாய்த்திருப்பது; இனித்தான் மலைக்குச் சிறப்புச் சொல்லுமவர்கள் மலைப்பாம்புகள் ஆனையை விழுங்கு மென்னக் கடவர்கள்; ஆகையாலே கரியமா முகிற்படலங்கள் கிடந்து முழங்க, அவற்றைப் பெரிய மலைப்பாம்பானது ஆனையாக வெண்ணி ஆஹாரமாகக் கொள்ளக்கருதி மலைபெயர்ந்தாற்போலே கால் வாங்கிவந்து கிட்டா நிற்கும் என்று பொருள் கொள்ளலாம் போலிருக்கிறதே என்று விஜ்ஞாபிக்க, ஜீயர் அதுகேட்டு ‘இப்படியேதான் பொருள்’ என்று போரக் கொண்டாடியருளினார்—என்கிற ஐதிஹ்யம் உள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்; சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப் பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஒடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கி விடுமென்றும் தமிழ் நூற்களால் தெரிகின்றது. ‘திரையன்பாட்டு’ என்ற ஓர் பழைய நூலில்—“கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்ட றைதல் திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடாகம் புகுஉம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் மாசுணம் களிற்றைக் கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. “ஞால்வாய்க் களிறு பார்த்தப்பட்டுனத், துஞ்சாத் துயரத்தஞ்சு பிடிப்பூசல், நெடுவரை விடாகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிநந்தோரே.” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், “பரியகளிற்றை அரவு விழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலைமையாரே” என்று தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறையிலும், “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும், கடியமாசுணம் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாம் மிதித்தேறப், ப்டிகள் தாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பனபா

ராய்.” என்று கம்பராமாயணச் சித்திரகூடப் படலத்திலும் உள்ள பாட்டுக்களால் மாசுணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சி யொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருத்தலால் “களிற்ென்று பெரிய மாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு” என்ற இவ்விடத்திற்கு—மலைப்பாம்புகள் மேகங்களை நோக்கியானைகளாகப் பரிமித்து அவற்றை விழுங்குதற்காக மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்ட வருமிடம்—எனப் பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்துமென்பது நம் பிள்ளை திருவுள்ளமாயிற்று.

(1—3—1.) “முற்றமுத்துக் கோல் துணையா” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்கிறார்! நஞ்சியர் ஸந்யாஸாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும்போது த்ரிதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்திரம் “ஸவா ராமோ வாய—ஸகா மாகோபாய” (ஓ த்ரிதண்டமே! நீ எனக்குத் துணையாயிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்) என்பதாகக் கேட்டு, ஸர்வஜ்ஞனையும் ஸர்வசக்தனையும் பரம சேதநனாயிருக்கிற எம் பெருமானையே துணையாகப் பற்றவேண்டியிருக்க, அசேதநமான தண்டத்தை நோக்கி இங்ஙனே சொல்லும்படியாக ஒரு ஆச்ரமம் நேருவதே: என்று (நஞ்சியர்) ஸாதித்தாராம்.

இவ்விடத்தில் இன்னுமோர் ஐதிஹ்யமும் சொல்லுவதுமுண்டு; நஞ்சியர் பட்டர் திருவடிகட்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே ஒரு கைசிகத்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரஹ்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதியலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாரே நஞ்சியரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப் புக, “உத்தமாச்ரமியாய் த்ரிதகண்ட தாரியான உமக்கு இக் காரியம் தகாது” என்று பட்டர் முதலானார் மறுத்துக் கூற, நஞ்சியர், “எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பொருளுடைய மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறாயின் இஃது எனக்கு வேண்டா” என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்தி விசேஷத்தைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.]

(3—7—3) “அஞ்சவன் வெஞ்சொல் நங்காய் அரக்கர் குலப் பாவை தன்னை, வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன் திறம் கேட்கில்.”

என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—“ பட்டர் இப்பாட்டையருளிச் செய்து, ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம் கேட்கில் அஞ்சுவன் என்கையால் இத்தலைக்கு குணஹாரியாய்த் தோற்றுகின்றது; இது ஆழ்வார் அருளிச் செய்யக்கூடாது; இது எங்ஙனே சேரும்படி? என்று ஆச்சாணிக் கேட்க; ‘துடுப்பிருக்கக் கைவேகவேணுமோ? எம்பெருமானார்தாமே அருளிச் செய்து வைத்தாரிதே’ என்ன, அருளிச் செய்தபடி எங்ஙனே? என்று கேட்க, முன்பொரு புணர்ந்து உடன் போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாதத்தைக் கேட்டு அதை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறான் என்றருளிச் செய்தார்—என்றுள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்: இவ்விடத்தில் ஆழ்வாருடைய திருத்தாயார் சூர்ப்பணகாபங்க விருத்தாந்தத்தை யெடுத்தாரைத்து ‘இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின்றேன்’ என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கையறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் (திருவாலியெம்பெருமான்) அறுத்திடுவனென்று அஞ்சுகின்றேனென்பதாகவன்றோ இங்குக் கருத்துத் தோற்றுகின்றது. குணக்கடலாகிய எம்பெருமான் விஷயத்தில் இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாரி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ என்று பட்டர் சங்கித்து ஆச்சாணிக் கேட்டார். அதற்கு ஆச்சான், ‘துடுப்பு இருக்கக் கைவேக வேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச் செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும். என்று சொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—‘அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன்’ என்றதனால் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இராவணன் வீதையைக் கவர்த்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமே யாதலால் இந்த அங்கபங்கத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கும் முகத்தால் ஸ்ரீ ராமவீதையின் பிரிவு நினைப்பூட்டப்படுகின்றது. ஆகவே முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு [வயலாலி மணவாளனுக்கும் பரகாலநாயகிக்கும்] ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதவிக்கப் பரப்தமாகுமோ வென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

(4—4—6) “தான் போலு மென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள், கோன் போலு மென்றெழுந்தான், குன்றமன்ன இருபது தோளூடன் துணித்தவொருவன் கண்டிர்—நாங்கூர்த் திருத் தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.”—இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குப் பொருள் சொல்லுவது ஸ்லக்ஷ்மபுத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. மூற்காலத்தில் ஆப்பான் திருவழுந்தாரையார் என்கிற ஒரு ஸ்வாமியும் இன்னுஞ் சில முதலிகளுமாக இதற்குப் பொருள் என்னவென்று ஆராயத் தொடங்கினர். அவர்கட்குப் பொருள் புலப்படவில்லை. அப்போது பட்டர் மிகச் சிறு பிராயத்தவராயிருந்தார். அப்போது அவர் அருளிச் செயல் மூலம் ஒதியிருந்தாரல்லர். ஆனாலும் பட்டர் சிறுபிராயமே தொடங்கி எல்லாவழிகளிலும் தமது ஸ்லக்ஷ்ம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பலவகையான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரியமாக விளங்கிவந்தமையால் பல பெரியோர்களும் பட்டரைப் பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதுண்டு: அப்படியே கீழ்ச் சொன்ன அரையர்முதலானாரும் பட்டரிடம் சென்று இப்பாட்டுக்குப் பொருள் என்ன? என்று கேட்டனர். அப்போதே பட்டர் ‘பாசுரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்’ என்று சொல்லி ஒருகால் பாசுரத்தைக் கேட்டவாறே ‘தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்’ என்கிறவரையில் இராவணன் வார்த்தையின் அதுவாதம் என்று சொல்லிப் பொருளை விளக்கிக் காட்டினர். இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸ்லக்ஷ்மபுத்தி வருமாறு—“ஆப்பான் திருவழுந்தாரையாரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்? என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஒருகால் இயலைக் கேளா ‘ராவணன் வார்த்தை காண்’ என்றருளிச் செய்தார். [தான் போலும்த்யாதி] ஒரு ஸூத்திரியன்போலே எதிரி யென்று வந்தான்; அது கண்டு தரித்திருப்பான் ராக்ஷஸராஜனும்—என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவணனுடைய மலைபோலையிருக்கிற இருபது தோளையும் துணித்த தனிவீரன் கிடீர்” —என்று. இப்பொருளை விவரித்துக் காட்டுவோம். நாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவனென்னில்; இராவணனுடைய மலைபோன்ற இருபது தோள்களை

பும் துணித்த தனிவீரன். அந்த இராவணன் எப்படிப்பட்ட வனென்னில்; மிகவும் அஹங்காரத் தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே போர்க்களத்தில் கிளர்ந்தவன். அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்ன வார்த்தை எதென்னில்; ‘தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்’ என்கிற இவ்வார்த்தையாம். இவ்வார்த்தைக்கு அர்த்தமே தென்னில்? இராமனென்று ஒரு பயல் தான் ஒரு பெரிய கூத்தரியன் போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக் கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம். அப்படிப் பொறுத்திருப்பவன் ராக்ஷஸர்கட்குத் தலைவனென்று பெயர் சமர்த்திருப்பதாம். என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினானென்கை. இதனால், இராமன், தனக்கு எதிரியென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச் செய்தேயும் இராவணன் தான் ஆறியிருப்பது தன் பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும் உணர்ந்து கொள்ள இடமில்லாதபடி “தான் போலுமென்றெழுந்தான்” என்றும் “கோன்போலுமென்றெழுந்தான்” என்றும் பாடத்தையே மாறுபடுத்திப் பதிப்பித்தும் ஒது வித்தும் வருவது வருந்தத்தக்கது.

(5-1-2.) “பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனி யதனுள் போய்ப், புள்ளுப்பிள்ளைக்கு இரைதேடும் புள்ளம் பூதங் குடிதானே.”—முற்காலத்தில், ஆலவாபுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்: பள்ளச் செறுவில் கயலுகள் என்ற போதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது: அப்படி யிருக்க ஈற்றடியில் ‘இரைதேடும்’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப் பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும் போது தேடிப்பிடிப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்துமோ? என்று கேட்டான்; இதற்குப் பட்டர் அருளிச் செய்ததாவது—பிள்ளாய்! நீ கற்றவனினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை; “பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதி யாலே தூணும் துலாமும் போலே தடித்திருக்கும்; அவை

பறவைக்குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தனையன்றோ என்றாராம். (வா) பாலசிஷ்யர்கள் அவகாஹித்துக் கொள்ளக்கூடிய சிறு விஷயங்களை மஹாசாஸ்த்ர ஸாகரத்திலிருந்து ஆசாரியர்கள் உப தேசிக்கத் தேடுகின்றமை இவ்விடத்திற்கு உள்ளுறை பொருளாகும். (தொடரும்.)

இந்த வியாஸத்தின் அநுபந்தம் இனி “அருளிச் செயல் விசேஷார்த்தங்கள்” என்ற மகுடத்தின்கீழ் ஸங்கிகை தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும்.

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

(201-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

கீழ் வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப்பற்றி யதாமதி தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்கு அந்த வ்யூக சதுஷ்டயங்களில் நின்றமுண்டாய் தங்களை த்யாநியாநிற்கும் சேதனர்களின் லலாடாதி (நெற்றி முதலான) அவயவங்களில் வீற்றிருந்து அவரவர்களின், தாபத்ரயாதிகளாலுண்டாகும் தாபத்தின் ஸமர்த்தையும், ஸரீர ரக்ஷணத்தையும் பண்ணிற்கும் கேசவாதி வ்யூஹாந்தரங்களைப் பற்றிச் சிறிது தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடியேன் சிற்றறிவுடையனாதலால் அடியேனால் எழுதப்படுமவைகளில் தவறுகள் மலியக் காணக்கூடும். அத்தவறுகளை அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் திருத்தி யதுக்ரஹித்தால் அவைகளை அனைவருமறியுமாறு வைஜயந்தியின் வாயிலாய் வெளியிட்டு அவர்கள் செய்த பெருநல்லுதவிக்குத் தலையல்லால் கைமாளிலாதவனாகக் கடவேன்.

கேசவன், நாராயணன், மாதவன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ஸாந்தோதிதர் என்கிற வ்யூஹவாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னர்கள். கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதனன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும், ஸங்கர்ஷணரிடத்திலிருந்து உத்பன்னர்கள். த்ரிவிக்ரமன், வாமனன், ஸ்ரீதரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ப்ரத்யும்ஸரிடமிருந்து உத்பன்னர்கள். ஹ்ருஷ்கேசன், பத்மநாபன், தாமோதரன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும் அநிருத்தரிட

மிருந்து உத்பன்னர்கள். ஆக வாஸுதேவ, ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தர்களைன்கிற வ்யூஹசதுஷ்டயத்தில் நின்று முண்டான கேஸுவாதி வ்யூகாந்தரங்கள் பன்னிரண்டு.

1. அவர்களில் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நியந்தாவாய் தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களின் க்லேஸத்தைப் போக்குமவனாயிருக்கும் கேஸுவன் ஸ்வர்ணவண்ணாய் நான்கு சக்ரங்களை ஆயுதமாகக் கொண்டு ஸ்ரீதேவியோடு லலாடத்தில் வீற்றிருந்து “லலாடே ஸததம் தே(ஹ)வ்யா ஸ்ரீயாஸஹ விராஜிதம்—சதுர்ஸக்கரம் நமஸ் யாமி கேஸுவம் கநக ப்ரப(ஹ)ம் என்று தன்னை வணங்குமவர்களை வாழ்வியாநிற்பன்.

2. ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களை ஆதாரமாகவும் ஆதேய மாகவுமுடைய நாராயணன் நீருண்ட காளமேகம்போல் ப்ரகாஸி யாநின்றுகொண்டு நான்கு ஸங்க (ஹ)ங்களை ஆயுதங்களாக வுடையனாய் அம்ருதோத்பவா தேவியோடு கூட வயிற்றின் நடு வில் வீற்றிருந்து “அம்ருதோத்பவயா தேவ்யா ஸமாஸ்ஸிஷ்டமதோ த(ஹ)ரே—நாராயணம் க(ஹ)நஸ்யாமம் சதுர்ஸங்க (ஹ)ம் நமாம்யஹம் | என்று தன்னைத் தொழுவார்க்குத் துணையாகா நிற்பன்.

3. மாலித்யா(ஹ)ச ஹரே: ப்ரோக்தா தஸ்யா: ஸ்வாமீ த(ஹ)வ: ஸ்ம்ருத: என்கிறபடி ஸமஸ்தமான வித்யைகளுக்குத் ஸ்வாமியாயிராநின்ற மாதவன் இந்த்ர(ஹ) நீல நிப(ஹ)னாய் நான்கு க(ஹ)தைகளைக் கையிற்கொண்டு கமலா தேவியோடு ஹ்ருத(ஹ)யத்தில் வீற்றிருந்து நித்யம் கமலயா ஸ்லிஷ்டம் ஹ்ருத(ஹ)யேஹம் த(ஹ)யாம் பு(ஹ) தி(ஹ)ம்—மாத(ஹ)வம் மணி ப(ஹ)ங் காப(ஹ)ம் சிந்தயாமி சதுர் க(ஹ)த(ஹ)ம் | என்று தன்னைச் சிந்திப்பார்க்குச் சரணயிருப்பன்.

4. நஷ்டாம்ச த(ஹ)ரணீம் பூர்வம் கோ(ஹ)விந்தோ (ஹ)யஸ் ஸலப்த(ஹ)வார் என்கிறபடி நஷ்டமான பூமியை யடையப் பெற்றவனை கோ(ஹ)விந்தன் சந்த்ரணீப்போல் ப்ரகா ஸியா நின்றுகொண்டு நான்கு த்ருஸ்ஸுகளை ஆயுதங்களாக வுடையனாய் சந்த்ர(ஹ)ஸோ பி(ஹ) நீ தேவியுடன் கண்டத்தில் வீற்றிருந்து தே(ஹ)வ்யாச சந்த்ர(ஹ) ஸோபி(ஹ)ந்யா தே(ஹ) ஷம் கண்டே(ஹ) விராஜிதம்—சந்த்ர(ஹ) பா(ஹ)ஸம் சதுர்

ஸார்ங்க(ஹ)ம் கோவிந்த மஹமாஸ்யே | என்று தன்னையாஸ் ரயிக்குமவர்களை, யாதரியா நிற்பன்.

5. நதத(ஹ)ஸ்தி விநாயத் ஸ்யாத் மயா பூ(ஹ)தம் சராசரம் என்கிறபடியே எங்கும் வ்யாபித்திரா நிற்கும் விஷ்ணுவானவன் பத்ம கிஞ்சல்க நிபனாய் நான்கு ஹலத்தை (கலப்பைகளை) ஆயுதங் களாகக்கொண்டு விஷ்ணு பத்ரீதேவியோடு கூட வயிற்றின் வலது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து விஷ்ணு பத்ந்யாக்ய(ஹ)யா தேவ்யா குகேஷுள த(ஹ)க்ஷிண பார்ஸ்வக(ஹ)ம்—விஷ்ணும் சதுர்ஹலம் வந்தே(ஹ) பத்ம(ஹ) கிஞ்சல்க ஸந்நிப(ஹ)ம் | என்று தன்னைச் சேவிப்பார் கேஷமத்தைக் கருதாநிற்பன்.

6. மத்வாக்ய (ஹ)யா(ஹ)ம் அஸுரம் ஹந்தி என்கிறபடி மது என்ற அஸுரனைக் கொன்று நிஷ்ப்ரதிபக்ஷ லக்ஷ்மீகனான மது ஸ-பிஹன் கமலத்தின் கார்தியையுடையனாய் நான்கு உலக்கை களை ஆயுதங்களாகக் கொண்டு வைஷ்ணவீ தேவியோடு வலது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வைஷ்ணவீ ஸம்ஜ்ஞயா தேவ்யா கலிதம் த (ஹ)க்ஷிணே பு (ஹ) ஜே—சதுர்முஸலம்ப்ஜா (ஹ) ப (ஹ)ம் ஸம்ஸ்ரயே மதுஸ-பிஹம் என்று தன்னை யடைந்தார்களை ஆதரியா நிற்பன்.

7. த்ரிரித்யேவம் த்ரயோ வேஹ: கீர்த்திதா முநிஸத் தமை:—க்ரமஸே தாம்ஸ்ததா (ஹ) ஸர்வாந் த்ரிலிங்கம் இதி ஸ்ம்ருத: | என்கிறபடி ஸர்வவேடி ப்ரதிபாத்ய ((ஹ))ன யிருக்கும் த்ரிலிங்கமன் அக்ரிவர்ணனாய் நான்கு கத்திகளைக் கையில் தரியா நின்றுகொண்டு வராரோஹா தேவியோடு வலது தோளில் வீற் றிருந்து டக்ஷிணாம்ஸே டயாவார்யம் வராரோஹாயிபம் ப்ரஹம் அக்ரிவர்ணம் சது: வட்கம் ஹாவயாமி த்ரிலிங்கமம்—என்று தன்னை த்யாநிப்பார்க்கு ரக்ஷகனயிருப்பன்.

8. த்ரு (ஹ)ஷ்ட்யா ஸ்வகாந்த்யா வாமாநிஸுக்ா (ஹ)நி ஸ்யதீதி ய: என்கிறபடி ஸு-வப்ரஹுன வாமநன் பா(ஹ)ல ஸ-பிரயகாந்தியையுடையனாய் நான்கு வஜ்ராயுதங்களையுடையனாய் ஹரிப்ரியா தேவியோடு வயிற்றினிடது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து ஹரிப்ரியாயுதம் குகேஷுள வாமபார்ஸ்வஸ்த (ஹ) புண்டரக (ஹ)ம்—வாமநம் பா(ஹ) லஸ-பிரயாப(ஹ)ம் சதுர்வஜ்ரம்

விவாவயே | என்று தன்னை ஊவிப்பார் பாபங்களைப் பஞ்சு போல் பரக்கடியா நிற்பன்.

9. ஸ்ரீயம் த(ய)ரதி நித்யம் ய: ஸ்ரீயரஸ்ஸது கீர்த்தித: என்று பெரிய பிராட்டியாரை பரத்வத்திற்போலே வ்யூஹத்திலும் விடாமல் மார்பில் தரியாநின்ற ஸ்ரீயரன் புண்டரீகநிலைய நான்கு பட்டாக்கத்திகளை ஆபுதங்களாகக்கொண்டு ஸார்ங்கினீ தேவியோடு இடது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வாமவாஹேள மஹாவாஹும் ஸார்ங்கினீபதி மவ்யயம்—ஸ்ரீயரம் புண்டரீகாலம் சது: பட்டஸமாஸ்யே என்று தன்னை யடைந்தாரை யாதரியா நிற்பன்.

10. ஹ்ருஷீகாணீந்ரீயாண்யாஹு: தேஷாமீஸோய தோஹவாந்—ஹ்ருஷீகேஸஸ்ததோ விஷ்ணு: ஷோதோ ஷேவே ஷோகேஸவ: என்று இந்தரியங்களை நியமியாநின்ற ஹ்ருஷீகேஸன் மின்னற்போல் ப்ரகாஸியாநின்றவனாய் நான்கு முத்தரங்களை ஆபுதங்களாகவுடையனாய் ஷேவஷேவிகாஷேவியுடன் இடது தோளில் வீற்றிருந்து ஷேவஷேவிகயா ஷேவ்யா ஸ்ரீதம் வாமாமஸ்ஸம்ஸ்ரீதம்—சதுர்முத்தரஹ்ருஷீகாமப்யே (ஷே) மீ ஹ்ருஷீகேஸம் தடித் ப்ரஹம் | என்று தன்னை யடைந்தார்க்கடைக்கலமா யிருப்பன்.

11. பார்த்தீ(யி)வம் ஹ்ருபிபழம்ச நாவா வஷ்டடளம் மஹத்—யஸ்ய ஹேமமயீ ஷிவ்யா கர்ணிகா மேருருச்யதே | யஸ்ய நாவா தஹுத்பத்தி: பஜ்ம நாவஸ் தஹுச்யதே என்கிறபடி உந்தியில் பஜ்மத்தையுடைய பத்மநாபன் சூர்யனைப்போல் ப்ரகாஸியாநின்றவனாய் பஞ்சாயுதங்களையுமுடையனாய் மஹாலக்ஷ்மீ தேவியோடு ப்ருஷ்டபாகத்தில் (முதுகில்) வீற்றிருந்து ப்ருஷ்டேஸம்ருஹ்ஷ்டயா தேவ்யா மஹா லக்ஷ்மீயா விராஜிதம்—பஞ்சாயுதம் பஜ்நாஹம் ப்ரணமாம்யர்க்க ரோசிஷம் | என்று தன்னை வணங்கினாரை வாழ்வியா நிற்பன்.

12. டாமாநி லோகநாமாநி ஹந்தியஸ்யோடராத்ரே— என்கிறபடி லோக நாமங்களை உதரத்திலுடைய டாமோடரன் பட்டுப்பூச்சிபோல் ப்ரகாஸியா நின்றகொண்டு நான்குபாஸங்களைக் கையிலே யுடையனாய் லோகஸுந்தரீ தேவியோடு பிடரியில் வீற்றிருந்து ஸடா ககுடிமதம் லோக ஸுந்தரீபதிமவ்யயம் டாமோடரம்சது: பாஸம் இந்ரூகோப நிலம் ஹஜே என்று தன்னைத் துதிப்பார்க்குத் துணையாகா நிற்பன்.

ஊர்த்வ புண்டரம் தரிக்கும்போது அதுஸந்திக்கும் ப்ரகாரம் ப்ரஸங்காத் இங்கு எழுதப்படுகிறது.

திருமண்	ஸ்ரீ சூர்ணம்
நெற்றியில்	கேஸவாய நம:— ஸ்ரீயை நம:
வயிற்றில்	நாராயணாய நம:— அம்தோத்பவாயைநம:
மார்பில்	மாதவாய நம:— கமலாயை நம:
கழுத்தில்	மொவிர் டாய நம:— சந்த்ரோஸாயை நம:
வயிற்றின் வலது பக்கத்தில்	விஷ்ணவே நம: விஷ்ணு பதர்யை நம:
வலது புஜத்தில்	மதுஸூ டிராய நம: வைஷ்ணவ்யை நம:
வலது தோளில்	தரிவிக்ரமாய நம: வரோஹாயை நம:
வயிற்றினிடது பக்கத்தில்	வாமநாய நம: ஹரிப்ரியாயை நம:
இடது புஜத்தில்	ஸ்ரீதராய நம: ஸார்ங்கின்யை நம:
இடது தோளில்	ஹ்ருஷீகேஸாய நம: தேவதேவிகாயை நம:
முதுகில்	பத்மநாபாய நம: மஹாலக்ஷ்மீயை நம:
பிடரியில்	தாமோதராய நம:— லோகஸுந்தர்யை நம:

தியானம்

(வி. கே. ஏ. எஸ். ரகுநாதாச்சாரி, பி. ஏ., எம். ஐ. எஸ். ஏ.)

நாமெல்லோரும் தியானமென்ற வார்த்தையை அடிக்கடி பிரயோகப் படுத்துகிறோம். ஆனால் அது எதைக்குறிக்கின்றது, அதனுடைய தன்மை தானென்ன? என்பனவற்றைப் பற்றி நாம் ஸாதாரணமாக ஆராய்வதில்லை. அதன் பொருள் நம் மனத்தகத்தே பதிந்து கிடக்கின்ற தாதலின் அச்சொல் வழங்கி வரத் தலைப்பட்டு விட்டது. தியானம் என்ற பக்குவ நிலையை நம்முணர்ச்சிகளால் சிறிதளவு அறிதலாகுமாயினும் விவரித்துரைத்தல் கடினமானதே.

இவ்வுலகத்திலே நாம் தோன்றிய காலத்திலேயே நம்முடன் பிறப்பாகத் தோன்றி நம்மை முற்றிலும் அழித்து விடுகின்ற 'பற்று' என்று ஸாதாரணமாகக் கூறப்படும் ஆசையாகிற பந்தத்தை நாமறிவோமல்லவா? அது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நமக்குக் கீழ்மைத்தனத்தை உண்டு பண்ணுவிக்கின்றதோ அவ்வளவுக்

கவ்வளவு நமக்கு மேன்மையை யளிக்கக்கூடிய 'பற்று' மொன்றுள்ளது. அதனை நாம் 'பக்தி' என்ற பெயர் கொண்டழைக்கிறோம். எப்படி நீசப் 'பற்று' உலகப் பொருள்களுக்கும் நமக்கும் பாரதவ்யத்தை ஏற்படுத்து விக்கின்றதோ அப்படியே தூய்மையான 'பற்றுகிய' பக்தியும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மந்தரங்க ஸம்பந்தம் செய்விக்கின்றது. அது சேஷியின்பால் சேஷனுக்கு அர்ஹத்வத்தையும் சேஷன் பால்சேஷிக்குக் கிருபா கடாஷத்தையும் நிலை பெறச் செய்கின்றது. இவ்வளவு குணவிசேஷங்களுள்ள பக்தி தலை யெடுத்து ஒங்கி வளருங் காலத்திலே தளிர்ந்து நிற்கின்ற தன்மையில் தியானமாக மிளிர்ந்து முற்றின நிலையிலே தியானமே ஆகிவிடுகின்றது (மாகவேதழைக்கின்றது.)

இப்படிப்பட்ட தியானம் ஒருவர் பால் காணப்படுமாயின் அவர் எம்பெருமானுடைய பரி பூர்ண கடாஷத்திற்குப் பாத்திரானவரென்பதை நாம் அநேக வாயில்களால் அறியலாகும். பண்டைக் காலத்தில் ஒரு முனிவர் வனமொன்றில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் சிஷ்யனாக விருப்பான் வேண்டி ஒரு வன் வந்து சேர்ந்தான். வெகு நாட்கள் வரையில் அவன் அவருகந்த பணிவிடைகளைச் செவ்வனே இயற்றி வந்தும் அவர் அவனுக்கு ஒன்றுமுபதேசியாது மோனமாகவே யிரா நின்றார். அந்நிலையிலும் அவன் தன்குன்றாப் பக்திப் பெருக்கினால் சற்றும் மனம் தளர்ந்திலன், நொந்து மிலன். முதலில் நம்பிக்கை யேற்பட்டு அது பக்தியாக வளர்ந்து பிறகு பக்தி முதிர்ந்து தியானமாக வளர ஆரம்பித்தது. இப்படித் தியானத்திலேயே சில நாள் சென்றது. ஒரு நாள் காலை முனிவர் ப்ருஹத் சங்கியை கழித்து கொள்ளச் சென்றார். சிஷ்யனும் கூடவே சென்றான். முனிவரை நெருங்கி ஒரு பன்றி வர அவர் 'ஓர் ஓர்' என்று உச்சாரணம் செய்தார். உடனே பன்றி விலகிப் போயிற்று. சிஷ்யன் ஸத்ஸங்கத்திலே இத்துணை நாள் பொறுமையுடன் வதிந்து வந்தவனே யன்றோ? ஆகவே எப்படி அசசித்தன்மை பொருந்திய பன்றி 'ஓர் ஓர்' என்று சொன்ன காலத்திலேயே முனிவரை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டதோ அவ்வண்ணமே இகப்பற்றும் 'ஓர் ஓர்' என்று சொன்னவளவிலே அகன்றிடலாகும் என்று அவனுக்கு எண்ண முதித்தது. அவ்வினாடியே முனிவர், தனக்கு இத்துணை நாள் பொறுத்ததின் பெரும் பலனையளித்துவிட்டார் என்று

ஆனந்தக் கூத்தாடினார். மேனி சிலிர்த்தான். மெய் மறந்தான். அவன் வாயினின்றும் 'ஓர், ஓர்' என்ற சொற்களே புறப்படலாயின. அவ்விடத்திலேயே குரு சரணா விர்தத்தின் பால் ஏகாக்ரசித்தனாய்த் தனக்குபதேசிக்கப்பட்ட மந்த்ரத்தை உச்சாடனம் செய்துகொண்டேயிருந்து பரிபக்குவ நிலையை யெய்தினவளவிலே "கனக கிரிமேல் கரியமுகில் போல் வினதை சிறுவன் மேற்கொண்டு" எம்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்து ஆசீர்வதித்துச் சிலகாலம் அடியார்கள் நிமித்தம் இப்பூமியில் வசிக் கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். சீடனும் எம்பெருமான் கட்டளையைச் சிரஸாவஹித்துச் சின்னாள் உலகத்திலே இனிது வாழ்ந்திருந்து பிறகு" இந்த உடல் விட்டு இரவி மண்டலத்துடேகி

இவ்வண்டங் கழித்திடையிலாவாண மேழ்போய்
அந்தமில் பாழ்கடந்து அழகார் விரசைதனிற்ருளித்து அங்கு
அமானவனொளி கொண்டசோதியும் பெற்று அமரர்
வந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம்புக்கு மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
அடியார்கள் குழாங்களழ கோலக்க மிருக்க
ஆந்தமயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாதமில் படுக்கையாயிருக்கும் நந்தன்
பனாமணிகள் தம்மினொளி மண்டபத்தினிடையில்
வடிவாரும் மாமலரான் வலவருகும் மற்றை
மண்மகளும் ஆய்மகளும் இடவருகும் இருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கூடினான்.

பின்னும் வால்மீக முனிவருடைய ராம நாம ஜபம் எவருமறியாததன்று. இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தது தியானம்.

ஆகவே தியானமே இவ்வுலகத்தினின்றும் நம்மைக் கைதாக்கி விடுவதாகிய உண்மைப் பொருளாகும். மற்றவை யனைத்தும் தோற்றமேயன்றி நித்தியமான்வையல்ல. மாயையே உருவாகிய யிவ்வுலகத்திலேயே மக்களாய்த் தோன்றினநாம் அது ஸரிக்கக் கூடிய முக்கிய கடமைதானென்னெனில், பரிசுத்தம் பொருந்திய தாயவாழ்க்கையைக் கைப்பிடித் தொழுகுதலேயாகும். அப்பொழுதுதான் பற்றறும் பக்தியும் தியானம் வளரும். பக்குவ நிலையெய்தும்.

ஆமாம், எல்லோரும் புண்ணியமானதொரு கண்ணிய வாழ்க்கையை நடத்துதல் வேண்டுமென்று நாக்கடிப்பாகவும் வாய்ப்பறையாகவும் சாற்றுதலியலும், ஆனால் அதுபல பூர்வமாகக் கையாளுதற்கில்லையே, எத்தனையோ பெயர் அவ்வண்ணம் முயன்றும் தம் முறுதியினின்றும் நழுவிப் போந்தனரே ஆதலின் இஃதியலாததாகும் என்று ஒரு சிலர் கூறுவர். அநேகர் அவ்வண்ணமாகத்தாழ்ந்தும் போயிருப்பதாகக் காணப்படலாம். ஆனால் உண்மை யஃதன்று ஏனெனில் “கிருப்புநினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால் திருப்பொலிந்த மார்பணருள் செய்யா னன்றோ? ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? எவர்க்கும் இத்தகைய மேன்மைத்தான காரியம் முடித்தற்பாலதன்று என்று சொல்பவர்க்கு அதை முடித்துக் காட்டமுற்படவேண்டும். இவ்வண்ணம் முற்படுவது அஹம்பாவத்தைக் காட்டாது. ஏனெனில்? இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் சிரஸாவஹித்து நாம் முடித்துக் காட்டினால் எல்லோரும் நம்மைப்போல முற்பட்டு நற்பலனை யடைவர். ஆகவே நாம் உலகோர் மாட்டு நன்மை செய்தோரேயாகின்றோம். ‘நாம் கைக்கொண்ட காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்வோமென்றெண்ணி யிருப்பது பேதமைத்து’ என்று கலியின் மாயையினால் கவரப்பட்டுரைப்பவருடைய கட்டுரை கட்டுச் சிறிதும் செவி சாய்க்காது நாம் தியானத்தின் மாட்டு நம்முடைய சிரத்தையைத்தினே தினே அதிகரிப்பித்துக் கொண்டே செல்லவேண்டியதே நமது கடமை. அதன் பலனைப் பற்றி நமக்குக் கவலை யெற்றுக்கு? நாம் விதியை யதுஸரித்துக் கர்மத்தைச் செய்துவருவோமாயின் ஸர்வாந்தர்யாமியே அதனுடைய பலனை இனிதாக்கிவன். அதையே யன்றோ பகவத்கீதையிலும், “நான் ஸ்வேச்சாதிகாரி. ஆயினும் பக்தபராதினன்” என்ற கருத்துப்பட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆகவே, நாம் நம்முடைய காரியத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து பிறருடைய தூண்டுதலானவார்த்தைகளையும் அவருடைய அசிரத்தையையும் கொஞ்சமும் கண்ணெடுத்துப் பாராது நம்முடைய மேற் போக்கையே கவனித்துவரவேண்டும். நாம் உய்வதன்றிப் பிறரையும் உய்க்க வழிகாட்டியாக விருக் கும் இத்தூய்மையான வாழ்க்கையிலே நாம் ஈடுபட்டிருப்போ மாயின் முயற்சியே திருவினையாக்கிவிடும். நம்முடைய தியானம்

சிறிதளவும் தளர்ச்சி யடையாவண்ணம் நாமதனை இமைபோலப் பாதுகாத்து வரல் வேண்டும். அன்புந் தியானமுந் ததும்பும் தன்மை என்னே பெரிது! அன்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்கத் தியான மும் ததேவத் ததும்புகின்றது. மேற்கண்ட வற்றால் தியானமே ஒருவற்கு நிரந்தரமான ஸந்தோஷத்தை மிகுதியும் தரவல்லது என்பது வெள்ளிடை மலையன்றோ?

மேன் மேலும் ஒருவனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டக்கூடிய தியானத்தின் சக்திகள் வெகு அபூர்வமானவையே யாகும். பக்த னொருவன் கல்லிலும் கடவுளைக் கண்ணூரக் காணலாகும் என்றால் அதன் சக்தியினருமை தானென்னே! அச்சக்தி நிரந்தரமாயிருப் பது. எந்நாளும் அழியாதது. உயிருதறிய உடலத்திலும் உயிரை யுண்டாக்க வல்லபெருமை அச்சக்திக்குளது என்பதின்னிறே அச்சக்தியின் போற்றருந்தன்மை தெற்றென விளங்குவதாகின் றது. இச்சக்தியைத் தன்னகத்துக் கொண்டு ஒளிரும் தியானம் எவருக்கு ஸ்ரீய: பதியின் பால் இயற்கையாகவே உண்டாகின் றதோ அவர்கள் உண்மையிலேயே மிகுந்த ஸந்தோஷ வந்த ராகின்றனர். தியானம் இயற்கையிலேயே உண்டாதல் வேண்டும் என்று ஒரு பெரியார் பின்வருமாறு வற்புறுத்தி யுள்ளார். “நம் பிக்கையினாலும் தியானத்தினாலும் ஏற்படும் ஒரு சக்தியைக் கொண்டு வெகு எளிதில் நம்முடையலக்ஷ்யத்தை அடைதல்கூடும். ஆனால் வாதத்தினால் ஒரு காலும் அதனை யெய்துதலியலாது”

ஆகவே நாம் “ஒன்றே செய்க. ஒன்றும் நன்றே செய்க. நன்றும் இன்றே செய்க” என்ற பிரகாரம் மேற்சொன்னபடி தூய வாழ்க்கையில் இன்று தொடர்பு ஈடுபட்டு தியானப் பிழம் பாய் ஒளிர்ந்து, எம்பெருமானுடைய திருப்பாதார விர்தங்களை நாம் புகலுதுமாறு எம்பெருமானார் தம் கருணை நோக்கெனும் துடுப்புக்கொண்டு நம்மை உந்திச் செல்வாராக.

கோயில் அண்ணன் திருவடிகளிலே சரணம்

ஸ்ரீ பாஷ்ய முத்ரணம்

[ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாசாரியார் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிட டச்சையப்பன் க:லேஜ்]

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந் தத்திற்கு முக்கியமான அநேக வ்யாக்யானங்களுடன் தேவநாகர

விபியில் ஒரு பதிப்பு இதுவரை வெளிவராதது பெருங்குறையாகக் காணப்படுகிறது. இக் குறையைப்பற்றி, வடதேசங்களில் (காசி, கல்கத்தா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்த அநேக வித்வான்களும் அடியேனிடத்தில் சொன்ன துண்டு. நமது தென்தேசத்தில் அவதரித்த அபூர்வ க்ரந்தங்களை நல்லநிலையில் ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டு வது தென் தேசத்தவர்களுடைய கடமையல்லவா? இக்குறையை நீக்குவதன் பொருட்டு ஸ்ரீஸ்ரீருதப்ரகாசிகை முதலான பத்துவ்யாக் யாநங்களுடன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அச்சிட்டு வருகிறோம். அதில் கூடுதலாமாவ ஷஷ்டீ ஸூத்ரம் உதி வரதிபூஸவ ஸூத்ரவாசு, என்ற வங்கி ஆஸேது ஹிமாசலம் பரிநிஷ்டித வித்வான்கள் அனைவராலும் ஸேஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமுன் அச்சிட்ட அநேக முத்ரித புஸ்தகங்களிலும் இப்படியே பாடம் இருந்தபடியால் இந்த பாடத்தில் விவாதம் இல்லை என்று எண்ணி அச்சிட்டோம். கழிந்த வைகாசிமீ பெருமாள் கோயிலில் ஸ்ரீ தேவப் பெருமாள் மஹோத்ஸவத்தில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்க ராசார் ஸ்வாமி அடியேனிடத்தில், வரதிபூஸவஸூத்ரவாசு என் றல்லவோ சுத்தமான பாடம். அதை கவனித்ததில்லையோ? என்று கேட்டார். அடியேன் இந்த பாடபேதத்தைப்பற்றி கேள்விப் படாததால் அப்படி இருக்குமோ வென்று ஸம்சயப்பட்டு, அந்த ஸ்வாமிக்கு, அடியேன், இன்னும் பல ஸ்ரீகோசங்களைப்பார்த்து ஆராய்ந்தும், இன்னும் பல வித்வான்களைக் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டு நிர்ணயம் சொல்லுகிறேன் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். ஷே அண்ணங்கராசார் ஸ்வாமி சிறிதுநேரத்துக் கெல்லாம் பழைய ஓலைப்ரதி ஒன்றை அடியேனுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதைப் பார்த்ததில் ஸூத்ரவாசு என்ற பாடமே இருந்தது. அதற்குப்பின் அங்கு எழுந்தருளி இருந்த அநேக வித்வான்களிடம் இந்த விஷயத்தை ப்ரஸ்தாபித்தபோது சிற்சில பெரியவாள் ஸூத்ரவாசு என்ற பாடமே சரி என்று ஒப்புக் கொள்வதுண்டு எனத் தெரியவந்தது. அதன்மேல் ஸ்ரீ தத்வ டிகையை அச்சிடுவதற்காகப் பரிசோதித்தபோது அதில் வரதிபூஸவஸூத்ரவாசு, கவவாசுவவாசு, கவஸூ ஸூத்ரவாசு என்று வங்கியைக் கண்டோம். கண்ட பிறகு ஸூத்ரவாசு என்ற பாடமே ஸ்ரீ தேசிகன் உகந்தருளின பாடம் எனத் தெரியவந்தது. ஸூத்ர வாசு என்ற பாடம் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய காலத்தில் இருந்திருக்

காது. அப்படி இருந்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் அந்த பாடத்தையும் எடுத்து ஆவாபோத்வாபங்களைச் செய்யாமல் இருக்கமாட்டார். ஆகையால் ஸுலீவாசு என்ற பாடம் பிற்காலத்தில் முளைத்திருக்க வேண்டும் என ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விரண்டுபாடங்களில் ஸுலீவாசு என்பதே ஸுதூஷாநுமணம் என்றும் தோன்றுகிறது. இவ் விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தத்தில் ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸம் உண்டு. சந்தர்ப்பாது குணமாக ஒருபதத்தினுடைய அர்த்தத்தை மற்றொரு பதத்திற்குக் கொள்ளவேண்டியதுண்டு. ஸுலீவாசு என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு ஸுலீவாசு என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை ஆரோபணம் செய்து வாக்யார்த்தத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி வரும். ஸுலீவாசு என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அந்த ஸூமம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் பண்டிதர்கள் யதோசிதம் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ளுவார்கள் என்று விஜ்ஞாவிக்கிறேன்.

நிதிக்குதரணாம் விடிவுஷாம் ஸாராஸாரவிவெகி நாம்
வஹாபி உரணாஜோஜி வராமாநு சரிஸாநிஸம்
சுநனாஉராயுநாசிராஸள நஸூநலிஜ நஸூய்
ஸ்ரீ ஹாஷு) வாஸஸஸ்திஜம்விவிவெவ வசுதாமோடு ||

வெ. சுந்தராயாடர்.

பத்ராதிபரின் குறிப்பு

ஸ்ரீ பரஹ்ம விஷயமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் சர்ச்சையைப் பற்றிச் சிறிது கவனிக்கும்படி நோர்ந்ததில் 1916-ஆஸ்த்தில் ஸ்ரீதராசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்தில் ஸ்ரீநிவாஸயந்த்ராலயத்தில் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் வுதிபுஸலாவாஐ” என்றே மூலம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 1886-ஆஸ்த்தில் பாரத்வாஐ ராமாதுஜாசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு காஞ்சிபுரம் திருவேங்கட முதலியாரால் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீபரஹ்ம க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீபரஹ்ம விஷயம் என்றே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இது விஷயம் ஸ்ரீ அனந்தாண்பிள்ளை கோவிர்தப்பங்கார் ஸ்வாமியிடம் ப்ரஸ்தாபித்த காலத்தில் மேற்சொன்ன பாடங்கள் பழையதாஸ

கோஸங்களில்மாத்தரமல்ல அச்சப்படுத்தங்களிலும் முன்னமேயே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லி ஷேக்ரந்தங்களை யும் எடுத்துக்காட்டினார். இத்தால் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரி யாரதுகரஹித்த பாடமே பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப் படுகிறது. இவ்வாறிருக்க அபத்தபாடத்தை ஆதரித்து அதை ஸமர்த்திக்க முன்வருவது ஆரியர்கட் கழகன்றென்பதை ஸவி நயம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம் பத்ராதிபர்

எண் குணத்தான்

(பந்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரே. திருமலை ஐயங்கார், காரியதரிசி, தமிழ்ச் சங்கம் திருவல்லிச்சேரி.)

எண் குணத்தான் என்பது எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையான் என்று பொருள் படும். இதனை, “எட்டுமா மூர்த்தி எண் கண்ணன் எண்திக்கு எட்டு இறை எண் பிரகிருதி எட்டு மாவரைகள் ஈன்ற எண்குணத்தோன்” என்று எம்பெருமானை விவகரித்தார் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகள். ஐந்து பூதங்கள், சந்திரன், சூரியன். யாகம் பண்ணுகிறவன் முதலிய எட்டுப் பெரிய உடம்புகளை உடைய ருத்திரன், நான்கு முகங்களில் எட்டுக் கண்களை யுடைய பிரம்மா, எட்டுத்திக்குகள், அஷ்டதிக் பாலகர்கள், பஞ்சபூதங்கள், மஹத், அகங்காரம், மனசு ஆகிய எண்வகைப் பிரகிருதிகள், ஹிமயம் முதலான எட்டுப்பெரிய மலைகள் இவற்றை எல்லாம் உண்டு பண்ணின எட்டுக் குணமுள்ளவ னான எம்பெருமான் என்பது இதன் பொருள். “இவனுக்கு எட்டு முணங்க ளென்கிறது கட்டிவஸ்யுக்ஷஜராஜாணஸோக்ஷுதிவா ஸைகளன்றிக்கே பொழிகையும், நித்யங்களான ஹோயுங்களை யுடையனாகையும்” நினைத்தது முடிக்கவல்லனாகையும் (கர்மத்துக்கு உட்படாமை, கிழத்தனமில்லாமை, மரண மில்லாமை, பசி யில்லாமை, தாஹ மில்லாமை, சோக மில்லாமை, நித்யமான போகங்களை யுடையமை, நினைத்ததை முடிக்கவல்லமை என்பன.)

நாயனார் கடவுள் வாழ்த்ததிகாரத்தில் “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண் குணத்தான் றுளை வணங்காத் தலை” எனப் பகர்கின்றார்.

பரிமேலழகர் உரை பின் வருமாறு.

“தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்கையில்லாத பொறிகள் போலப் பயன் படுதலுடைய வல்ல, எண்வகைப்பட்ட குணங் களை யுடையானது தானே வணங்காத் தலைகள்.”

“எண் குணங்களாவன—தன்வயத்தினால், தூய உடம்பின் னால், இயற்கை யுணர்வின்னால்தல், முற்று முணர் தல், இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல், பேரருளுடமை, முடிவிலாற்றலுடமை, வரம்பி லின்பமுடமை என இவை. இவ்வாறு சைவாகமத்திற் கூறப் பட்டது.” அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமி யம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் முதலியவற்றை முதலாக யுடையவன் எனவும் கூறலாம். கடையிலாவறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா விற்பம், நாம மின்மை, கோத்திர மின்மை, ஆயுமின்மை, அழியாமியல்பு என வகுப்பர் சமணர்.

எண் குணத்தான் என்பதை ஆனந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே எண்ணுக்குபெருகியிருப்பதாய் ஆனந்தாதி குணத்தை யுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் எனக் கொள்வது சாலப் பொருந்தும்.

ஆழ்வாரும், “எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொரு ளீ ரில வண்புகழ் நாரணன் தின் கழல் சேரே” எனப் பணித்துள்ளார்.

“இப்படி ஸகல ஸமாஸ்ரயணீயனாகச் சொல்லப்பட்ட ஈஸ் வரன் தான் ஆர்? என்னில்,—அஸங்க்யேயராய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வ பாவராயிருந்த ஸர்வாத்மாக்களையும் நித்யவித்த கல்யாணகுணங் கையு முடையனாயிருந்த நாராயணன் அவனுடைய ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயி என்கிறார்” (ஆராயிரப்படி)

“பத்தாம்பாட்டு. அழகிது; அப்படியே யாகிறது; பஜநத் துக்கு ஆலம்பநமான மந்தரம் எது? என்ன,—அது இன்னதென் றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயமென்றும் சொல்லு கிறார். இது தன்னைப் புறம்புள்ளார் ஜபஹோமாதிகளாலே கார் யங் கொள்ளா நிற்பர்கள்; நம் ஆசார்யர்கள் ‘ஸ்வரூபாநு ஸந்தா நத்துக்கு ஈடா யிருக்கிற இதினுடைய அர்த்தாநு ஸந்தாநம் மோக்ஷ ஸாதநம் என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கட்டினார்க்கும் உபதேசித்துக்கொண்டு போருவார்கள். * * * ஆழ்வான் இப் பாட்டளவும் வரப்பணித்து, இப்பாட்டளவிலே

வந்தவாறே 'இத்தையுந் தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கோள்' என்ன, பட்டரும் சீராமப் பிள்ளையும் எழுந்திருந்து போகப் புக்கவாறே அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார்போவார் என்று தெரியாது; இருந்து கேளுங் கோள்' என்று திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, இப்பாட்டை நிர்வஹித்து, 'இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத்திருங்கோள்' என்று பணித்தான்" (௬௮).

நிற்க, கௌதமமஹரிஷி

"கயாஷ்வாவாழ் மூணாஃ—உயாவவூஉவூதெஷுக்ஷா ஜிரநஸூயா ஸௌவ உநாயாவொ உமலகாபுணு உலூரநவாஷ்வா உமேதி" என்றும், "யஹெஸூதெ உக்ஷாரிஸூணு உலூரநவாஷ்வா வாழ்மூணாநஸூலூணுயாஜிஃ ஸாஹொக்ஷுஃ மஜுதி" எனவும் கூறுகிறார். இவற்றின் பொருள் கூறுதும். பிரஹ்மணர்களுக்கு அவசியமாக ஆத்மகுணங்கள் என்று எட்டுக்குணங்கள் அபேக்ஷிதங்கள். அவையாவன தயை, சுஷாந்தி அநஸூயை, ஸௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை. ஒரு பிரஹ்மணனுக்கு நார்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் பூர்ணமாக இருந்தாலும், இந்த எட்டு ஆத்ம குணங்கள் இல்லாமற்போனால் அவனுக்குப் பிரஹ்மப்ராப்தி இல்லை. சத்துருவாயினும், மித்ரனாயினும் ஒருவனை ஆபத்தினின்று யதா சக்தி ஸம்ரக்ஷிப்பது தயை. இதரர்கள் நமக்கு எவ்வித தீங்குசெய்யினும் அவர்கள்மேற்கோபங் கொள்ளா திருத்தல் சுஷாந்தி. பிறருக்கு எவ்வித ஸ்ரேயஸ் ஸம் பவித்தாலும் அதில் அஸூயையின்றிக்கே ஆனந்திக்கும் குணம் அநஸூயை. அபக்ஷயங்களை விலக்கி, ஸத்ஸங்கம் செய்து, ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டித்தலே ஸௌசம். தர்மத்தை அநுஸரித்ததாயினும் எப்பொழுதும் பீடாகரமாக இருக்கும் வியாபாரத்தை விலக்குதல் அநாயாஸம். ப்ரஸஸ்த காரியங்களைச் செய்து அப்ரஸஸ்தங்களை விலக்குவதே மங்களம். தமக்குள்ளது அற்பமாயினும் அதில் ஏதாவதொரு அம்சத்தை நாடோறும் பிரீதியுடன் மற்றவர்களுக்குத் தானம் செய்வதே அகார்ப்பண்யம். தம்முடைய நியாயமான பரிஸ்ரமத்தால் தமக்கு வரும்பொருளைக் கொண்டு திருப்தி அடைவதும், பிறருடையபொருளுக்கு ஆசைப்படாமல் இருப்பதுமே அஸ்ப்ருஹைஇவை விரிக்கிற பெருகும்.

புஷ்பங்கள் எம்பெருமானுக்கு போக்யங்கள், அவற்றால் அவனை அர்ச்சிக்கிறோம். மேலே சொன்ன எட்டு ஆத்மகுணங்களோடு கூடிய ஒரு சேதனன் என் குணத்தானான் எம்பெருமானை ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்வதே ஸ்வரூபம். எனவே எண்குணத்தான் எண்குணத்தானை வணங்கி உய்யலாம் என்பதாயிற்று, "எட்டுமாமலர்—

சுஹிஃஸா ப்ரஹ்மம் வுஷ்டம் வுஷ்டம் சிஹ்யபிமூஃ |

ஸவஹ்மூததயா வுஷ்டம் சுஷோவாஷ்டம் விஸெஷஃ ||

ஜூநம்வாஷ்டம் தவஃ வுஷ்டம்யூநம் வுஷ்டம் தஹெஷ |

ஸகூஷ்ட வியம் வுஷ்டம் விஷ்ணுஃ வீர்திகாஹவெசு ||

எட்டுப் புஷ்பங்களாவன ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்யாமை, இந்திரியங்களை அடக்கல், எல்லாரிடமும் இரக்கமுள்ளவனாயிருத்தல், ஒருவன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளல், தன்னை யும் எம்பெருமானையும் பற்றிய அறிவு, தபஸ், தியானம், உண்மை பேசுவது.

"தனக்கு வமையில்லாதான் முள்சேர்த்தார்த் கல்லான் மனக்கவலை மாற்ற லரிது"

"நம்பியைத் தென் குறுங்குடி நின்றஅச் செம்பொனே திகழும் திரு மூர்த்தியை உம்பர் வானவா ஆதியஞ் சோதியை எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனோ?"

ஸ்ரீதே ராஜாநுஜாய நமஃ

ப்ரபந்த குலம்

(ஸ்ரீ. உ. வே. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணயங்கார், ஆழ்வார் திருநகரி.)

ஸ்ரீயஃ பதியான ஸர்வேசுவரன் "வஹுவூரம் ப்ரஜா பெபெதி" ஸங்கல்பித்து, "வாதுவூணு உயாவவூஉவூ மூணாஷ்டி விஹாமஸஃ" என்கிறபடி நான்கு வர்ணங்களையும் உடைத்து அவையவைக்கான குணங்களையும் கருமங்களையும் வகுத்து வைத்தான். ஏகப்ரகாரமாய் ஜூந நஸ்வரூபனாயிருக்கிற

ஆத்மவஸ்து பேதாஸஹமானாலும், ஸரீர ரூப உபாதிருத பேதத்தைக்கொண்டு ஸூரஹ்மண கூத்திரியத்வாதி வ்யபதேசம் உபபந்ரமே யெனப்பூர்வர்கள் உபபாதித்துப் போந்தனர். ஆக பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகம் என்று உணர்ந்த பெரியோர் வர்ணஸ்ரம வித்யா விருத்தங்களை கர்தபஜ்நம், ச்வவஹா தம், சில்பநைணம், பஸ்மாஹுதி, ஸவவிதவாலங்கார மென்று கழிப்பார்கள். ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாதவர் ப்ராம்மண்யா ழிப்ரயுக்தம் குலம் உச்சர்யம் என்றுப்ரமிப்பார்கள். தோல்புரையே போமதுவான இதன் உண்மையை அஜ்ஞர்கள் எங்ஙனம் அறிவர்?

சரீர விராசாவதியான இத்தகைய குலங்களைவிட, முடிவிலா (யாவதாத்மபாவி) வடிமைக்குலம் நலமிக்கதென நவில வேண்டுமோ? ப்ரபந்ரரெனினும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எனினும் அடியா ரெனினும் ஒக்கும். ஆன்றோர் அடியார்தம் குலத்தையே ஆசைப் படுகிறார்கள். பகவத் பாகவதஸம்பந்தமுள்ள விடங்களில் அசேதந கீட ஜந்மங்களுக்கூட அவர்கட்கு இனித்தாயிருக்கிறது. பகவத் தாஸ்யத்தில் ஜ்ஞாதாஸ்வாதனாயுள்ள எவன்தான் அதைவிடமுடியும்? பிரபந்ரகுலத்திற் பிறப்பு “பிநுஷ்டாணாம் வஹமஹுஷாம்” என்கிறபடியே ஜாயபாந காலகடாக்ஷவிஷயீபூதனான ஆயிரத்தி லொரு ஞானவானுக்கே கிட்டும். இக்குலத்திற் பிறப்பாவது, ஞானமனுட்டான மானமிவை நன்றாகவுடைய குருவைய யடைந்து பகவதஸம்பந்தத்தை யுணருகை. “கஷ்மிஸூஷ்மேதிவெதேடி வஹு ஷேநுததொவிஷு” என்கிறபடி ப்ரஹ்மசம்பந்தத்தை யுணர்ந்த பின்னரேயிவன் பிறந்தவனாகிறான். “அன்று நான்பிறந்திலேன்” என்கிற திவ்ய ஸூக்தியும் இங்கு ஒப்பநோக்கற்பாலது. சரீர சம்பந்தத்தோடு ஞானஸம்பந்தமும் ஒரேகுலத்திலுண்டானால் அது பொன்மலர் நாற்றமுடைத்துப் போலாகும். “விதா பிஹம் நாயுபிஹி விஹாஸி” (பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோகம்) என்ற ஸ்ரீஆனவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியில் இவ்வுபய ஸம்பந்தமும் ஒள்ளொடுங்கி யுளது. இவ்வுபயசம்பந்தமும் பெறுகை, பட்ட ருக்கு ஆழ்வான் பக்கல் கிடைத்தது. இத்தகையபேற்றை ஸ்ரீ ஆண்டாள் பக்கலிலும் காணலாம். இவ்விருசம்பந்தங்களையும் தந்தையும் பெண்ணும் “மாயன்மணி வண்ணன் தாள்பணி யும் மக்களைப் பெறுவார்களே” “வாய்த்தன்மக்களைப் பெற்று

மகிழ்வரே.” என்றும் “நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசம் பாள் வரே” என்றும் பரமபதத்தோடு வாசியற நமோ நாராயணாய வென்பாரே என்று சூழ்ந்திருந்தேத்தும் பல்லாண்டோடு வாசியற ஒக்க பலமாக வருளியிருப்பதால் இதனது பெருமை தெரியவரும். நன்மக்களாவர் நன்மையுடையமக்கள். நன்மையாகிறது பகவச் சேஷத்வமாகிற ஆத்மஸ்வரூபநிரூபகதர்மம். அத்தை யுடைத்தாதல் பற்றி ஆத்மாவை “நன்பொருள்” என்று கூறுவதுமுண்டு. “நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையும்” என்கிறவிடத்து நன்பொருள் என்கிறபதத்திற்கு ஆத்மாவென்று வியாக்கியானித் திருப்பதுங்காண்க. அவ்விடத்திய வியாக்கியான மாவது:—“நன்பொருள் என்கிறது ஆத்மாமை..... பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்ம வஸ்துவைக்கிடர் நானபஹரித்தது.” என்று.

ஆகவிங்கு நன்மக்கள் என்கிறது ஆத்மகதஸேஷத்வாநு ரூபமானப்ரபதனத் திவிழிந்தவரை பென்று கூறத்தட்டில்லை. “வெவ்ஹுவொநு காவெஜாதஹு நஹுனாரயிஷுதி” வைஷ்ணவோந: குலே ஜாதஸ்ஸநஸ் ஸந்தார விஷ்யதி) என்றிறே பிதி ருக்களும் தங்கள் குலத்தில் வைஷ்ணவன் உண்டானால் போர உவப்பது. “வாயுநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே” என்கிற விடத்திலும் “பெரியாழ்வாரைப் போலே பகவத்ப்ரவணரான புத்ரர்களைப் பெற்று ஹ்ருஷ்டராவார்கள்” என்று பெரிய வாச்சான் பிள்ளைவியாக்கியானம் செய்தருளினார். இதிலிருந்து “ப்ரபந்ர புத்ர லாபத்தையே ஸ்ரீஆண்டாள் பலமாகக் கருதி அருளின னென்று வெளியாகின்றதன்றோ? ஆக ஸ்ரீ ஆண்டாளும் பெரியாழ்வாரும் தாம் கை கண்ட ஸரீர வித்யாஸம்பந்தங்களினாலுண்டாகும் ஆநந்தம், எல்லோருக்கும் ஒக்க உண்டாகவேணு மென்று ஆஸாவிக்கிறார்கள். “சுன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்டதாய்.” என்று புத்ரஸம்ருத்தி பெரிதும் பெற்றோரை மகிழ்விக்குமன்றோ? கூடுமனமுடையீர் வரம்பொழி வத் தொல்லைக் கூடுமிகே” “போதுவீர் போதுமின்” என்று மனமுடையோர் எல்லோரையுமே தங்களது ப்ரபந்ரகுலத்திற் சேர வழைக்கு மிவ்விருவருடைய கருணையைப்பாருங்கள்.

பிராம்மண குலாதிகளிற் பிறப்பு அநாதி கர்மாநீனமாயிருக்

கும். தோல்புரையே போமதுவான் பிராஹ்மண குலத்தில் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் பஹுவித யோக்யதாபேகையுண்டு. பிரபந்நகுலப் பிறப்புக்கு இச்சையொன்றே வேண்டுவது எல்லாமவனே என்றிருப்பேவமையும். “கஷ்டம் கஷ்டம்” என்கிறபடியே க்லேசசாத்யமான கர்மத்துரையில் இறங்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. ப்ரபந்நனுக்கு பகவத் ஸம் பந்தத்தையிட்டே கிராமகுலா திவ்யபதேசம்.

“வனசாஹ்நிவபெஷ்ட வுஃ நெவமுரூபி காலாஹிஹி |

விஷ்டு நாஹிவபெஷ்ட வுஷ்டவ்யஸவபுஃ ஸ வனவஹி ||

என்னும்பிரமாண மிங்கு அநுஸந்தேயம். பகவத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டதென்தான் “குருகூச்சடகோபன் என்னும், காரிமாறன் என்னு மாழ்வாருக்கு ஸ்வக்ராம குலவ்யபதேசம். “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்” என்றும், “கோயில்வாழும் வைட்டண வர் என்றும் பகவத்ஸம்பந்தார்வயா தேசத்தைக் கொண்டு தந்தையும் பெண்ணும் வ்யுபதேசிக்கையாலே மேலேகாட்டிய ப்ரமாணம் பகவத்ஸம்பந்தமற்ற க்ராமகுலங்களை யே குறிக்கும் எனக்கண்டு கொள்க. பிராமணனுக்கு வேதாத்யயனம் போலே ப்ரந்நனுக்கு சந்தங்கள் ஆயிரமும் அறியக்கற்கை. பிராம்மணதியருக்கு கர்ம ப்ரம்ஸாதிபயமும், “சூரோஹி 22பெஷ்டாஹி” என்று ஈசுவரன் கோபத்திற்காளாகிறபயமும் உண்டு. ப்ரபந்நனுக்கது இல்லை. இவன் ப்ரவிருத்திபரணன்றே! ப்ரபந்நன்புரிந்த வறியாவிழுக் காட்டிலுள்ள அபராதங்களை தோஷங்களில் போக்யத்வபுத்தி ரூபமான வாத்ஸல்யம் கொண்டவீஸ்வரன் பொறுத்தருள்வான். ஆக நிர்ப்பயமாய் பலிஷ்டமாய் தர்மாஷ்டமான வொருராஜகுலம் போலேயாயிற்று ப்ரபந்நநகுலமும். ஈசுவரவாத்ஸல்யம் ப்ரபந்நரல்லாதார் விஷயத்தில் கிடையாதோவெனில் ஆம் இல்லையென்க. எல்லாம் தானேயாக நடத்திப் போருமவர்களாக நினைப்பவரிதே ப்ரபந்நேதார். “வாராதஹி 22பெஷ்டாஹி” என்று ஜீவகூத கதபூகூஹி ஈசுவராதின்ம் என்கிற ஸிந்தாந்தத்தை யுணர்ந்து, என் னாற் செயற்பாலதென்? என ஸ்வப்ரவிருத்தியை விட்டு “களை வாய் துன்பங்களை யாதொழிவாய்” என்று கிடக்குமவரிதே! ப்ரபந்நர்கள். இத்தகையோர் அபராதம் புரியப்ாஸத்தியேது? காடிசித்தமாகவதெங்கேயானும் உண்டானாலும் ஸர்வபாவேச தன்னைப்பார்க்கும் மஹாத்மாவான்விவன் செய்ததை அவன்

போக்யமாகவே கைக்கொள்வானத்தனை. “என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்றிறே அவனருளும் சந்தை. ப்ரபந்நேதார் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால் ஸ்வதந்திரராய் ஸ்வர்க்கத்தை லபிக்குமாப்போலே பாபமடியாக நரகாநுபவமும் பண்ணிப்போருகிறார்கள். இதனால் ஈசுவரனுக்கு வைஷம்யநை தர்க்ருண்ய ப்ரஸக்திபரிஹ்ருத மாயிற்று. ஒருதகப்பன் ஸ்வேச் சாதீந்ப்ரவரிருத்தியில்லா சைசவாவஸ்தையிலுள்ள தன்புத்தி ரன், தன்னைக் காலாலுதைத்திடில் அதைப்போக்யமாகக் கொள் கிறான். அப்புத்திரனே ஸ்வதந்திரனான பின்னர் அச்செய்கை தந்தையின் சினத்திற்கே ஆஸ்பதமாகும். இதுபோல்தான் ஈசுவரனுக்கு ப்ரபந்ந ப்ரபந்நேதார்கள் விஷயத்திலிருக்கு மிருப் பும். தோஷயோக்யத்வப்புத்தி வாத்ஸல்யமாயின் “ஸாஸ்திரா நர்த்தக்யம்” என்கிற சங்கையும் இதனால் ஒருவாறுபரிஹ்ருத மாயிற்று. சாஸ்திரம் பிரவிருத்திபரருக்கேயன்றி நிவிருத்திபரருக் கில்லை. நஸாஹி 22பெஷ்டாஹி” என்னக் கடவதிறே. எனவே குழந்தைகள்போல் தனக்கென்றொரு பிரவிருத்தியின் றிக்கே மாசில்லாதாராயிருக்குமவர்கள் ப்ரபந்நர் என்றதாயிற்று. இதுகொண்டே ப்ரபந்நகுலத்தை “மாசில்குடி” என்று ஆழ்வா ரும் அருளிச்செய்தார். மாசாவன அகங்காரமகாரங்கள். “கஹந்தே நாஹந்தேஹ்ஹணபதம்” என்று அகங்காரத்தை ப்ரபந்நர்கள் “வானோமறிகடலோ மாருதமே” என்கிற கணக் கிலேவிரட்டி யடிப்பவர்கள். ஆகையாலிதே மாசில் குடியாயிற்று ப்ரபந்நகுலம். “நாவிஷ்டுஃ-ப்ருதிவீபதி:” என்றும் “திருவுடை மன்னரைக்காணில் திருமாலெக்கண்டேனே” யென்றும் அரசரை ஈசுவரனாகவும், “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்” என்று தெய்வத்தோடொப்பக் குழந்தையை கொண்டாடியிருப்ப தாலும் அரசர்குலம் போலும் குழந்தையினம் போலுமுள்ளது தொண்டர் குலம் என்னதாயிற்று. ராஜகுலம் ஸ்ரீஸம்ருத்தி யுள்ளது. இக்குலமும் அழியாத ஸ்ரீஸம்ருத்தியுடையது, ப்ரபந் தியே இதற்குத் தலைசிறந்த ஸ்ரீஆகும். “வாரிகூகாஹியாஹி” என்று உற்றாரையும் ஊரையும் பொகட்டு ஆகாசத்திலே நின்று ப்ரபந்தி பண்ணும் விபீஷ்ணைழ்வாணை “சுதாரிஷ்டுமதஸ்யீரோஹி” என்று ஸ்ரீ உள்ளவனாகக்கூறிற்றிறே ஸ்ரீராமாயணம். ஸ்ரீவைஷ்ண வர் என்னும் வ்யபதேசமும் இதுபற்றியே எனக்கொள்க.

குழந்தைகள் மனம் கல்மஷமற்றது. “வ்யாஷ்டிநதிஷ்டாஸெக்” என்று பெரியோரைப் பாலியமாக விருக்கவாசை கொள்ளுமாறு வேதபுருஷனும் விரும்புகிறான். “சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” என்று “பாலகனென்றும் பரி பவம் செய்யும்” மதியைநோக்கிப் பணித்த பெரியாழ்வார் குழந்தைகளின் பெருமையறிந்தவரில் தலைவராகிறார். கண்ண னிடம் ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டதற்குக்காரணம் ஸௌபரீல்ய ஸௌலப்யங்களுக்கு ஏற்றவவனது குழந்தைச் செய்கைகளே யாகும். எத்திறம் உரலிநேடினைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே! என்று உரலி நேடினைப்பிறி போலமற்ற அவனது மிடுக்குச் செய்கை களில் ஆழ்வார் ஈடுபடவில்லை. ப்ரபந்நவம்சம் ராஜா குலஸாதிரு ஸ்யத்தையும் குழந்தைத்தன்மையும் பெற்றிருப்பதை ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜாஸ்தவத்தில் அழகாக நிரூபித்திருக்கிறார்.

“கிஷுபுவதி வயதாரித விஷ்டியா

33000 ராஜகூல உயுயுதம் கியெவம்

ஸ்ரீரஹ்ராஜகூலா வடிவாவிக்ஷம்

யதாவராயுதி 33000 கி ஸாஹவெ லுதிநு”

34000வெபுவடினெ 34000தாஹ்ரானிகெ. என்று னிறே தோசாரியன். வனவகாரத்தால் ஐயாத்யவஸாயம் கூறப் படுகிறது. அதுவே ப்ரபத்திபலஹேது. ப்ரபத்திபலதாரித என்னும் சொற்கள் ஸ்ரீபட்டரது அதுவதந ஸக்தியை அழகுற அறிவிக்கின்றன. வானரபலத்தைக் கொண்டு ஸாதாரணமான வோர்ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கிடர் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் “கஷுபேரணம் வாயுதாணம் ஸாமரஸ்யுவா” என்று அசக்தன் போலே பேசிப்படுத்தது. ப்ரபந்நகுலராஜனே ப்ரபத்திபலங் கொண்டு தன்னோடு தன்பரிவாரங்களும் “யாமுருமை அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்று “33000” என்று கூறப்படுகிற வைஷ்ணவ மாயாஸாமரத்தைத் தாண்டும்படி செய்தருளினன். அத்தகையமாகில் குடிப்பிறப்புக் கிடர் அறிவிற சிறுமனி சனா மடியேனை ஸதுதிஸாஹஸத்தில் இறக்குகிறது. ராஜ குலத்திற் பிறந்தவனுக்கு ராஜாபராத பயமில்கிடர். இதனால் ராஜாகுல ஸாத்ருச்சயம் கூறப்பட்டது. இனிக்குழந்தைத் தன்மையைக் கூறுகிறார் ஸ்ரீரங்கராஜேதி. ஆதிதம்பதிகளின் திருவடிகள் செய்த லாலினை ஸதுதியிலிறங்கஹேது. பட்டர் ரங்கராஜனுக் ஸவிகிருத புத்திரர் என்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ரபந்நந்தலைக்கு மேலேயும் தனிப்புரையும் தன்மை திருவடிகளுக்கு இயற்கையாம். லாலித புத்ரர்களுக்கு அபராதபயம் இல்லை யென்பது வெள்ளிடைமலை.

ஆக இவ்விரு திருஷ்டாந்தங்களையும் கொண்டு ப்ரபந்நகுலத் தின் பெருமையை நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம் அன்றோ?

அடியேன் இப்பத்திரிகையில் முதன் முதலின் எழுதும் வியாசமிது வாதலின் ஒருவேளை இது இப்பத்திரிகை நடைக்கு ஒவ்வாமலுமிருக்கலாம். ஆயினும் விஷயமளரவத்தை யுத்தேசித்து இதையாதரித்திடல் வேண்டுமென வறிஞர்களைப் பிரார்த்திக் கிறேன்.

திருமலை நல்லான் ராமாகிருஷ்ணய்யங்கார்

—

ஓர் ஸந்தேக நிவர்த்தி.

(ப்ரதிவாதி பயங்கரம், ஸ்ரீ .உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்.)

சமையலறைகளில் பலவகையான துராசாரங்கள் நடக்கின் றன. நமது க்ருஹங்களிலுள்ளசமையலறைகளில் நடப்பவற்றைப் பற்றி நாம் சொல்லவரவில்லை. பெரும் பெரும் தேவாலயங்களில் திருமடைப்பள்ளிகளில் நடக்கிற துராசாரங்களைப் பற்றியே இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேவாலயங்களில் ப்ரஸாதவிநி யோகம்விசேஷமாக நடைபெறுகின்றது. ஆசாரசீலர்களானமஹா சிஷ்டர்களும் பகவத் ப்ரஸாதமென்று மிக்க பக்தியோடு உட்கொ ள்ளாகிறார்கள். அதைப்பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சிகளும் செய் கிறார்கள். தம்தம் திருமானிகைகளில் விறகு முதலியவற்றையும் ஜலம் விட்டுக்கழுவி அடுப்பிலிடும் மஹா சிஷ்டர்கள் தேவாலயங் களுள் நுழைந்தபின் அந்த ஆசாரங்களையெல்லாம் மறந்து விட வேண்டியிருக்கிறது. தேவாலயச் சமையலறைகளில் நடக்கும் துரா சாரங்களைக் கட் கூடாகக் கண்டால் எவ்வளவு முட பக்தியுள்ளவர் களாயிருந்தாலும் அந்த ப்ரஸாதங்களை வுட்கொள்ள முற்படமாட் டார்களென்பது உண்மை. இதற்காகவே திருமடப்பள்ளிகளில் யாரும் போகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் வழக்கமுமுண்டு. சில பெரியோர்கள் வேணுமென்றே சமையலறைகளுள் நுழையாமல் ஒதுங்குகிறார்கள். ‘உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்பதை நாம் பார்க்கக்கூடாது; அதெல்லாம் தேவரஹஸ்யம்’ என்று சொல் வதையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, திருமடைப் பள்ளிகளில் நடக்கும் துராசாரங்களை அறியாதார் இல்லை. யாவ ரும் அறிந்துவைத்தும் அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. வாய்க்கு இன்பமாகப் பண்டங்களைப் புஜிப்பதிலேயே பெரும்பாலும் அனை வர்க்கும் ஊக்கம். எங்கேயாவது ஆசாரங்களைப்பற்றி மேலதிகாரி கள் கவனிப்பதாயிருந்தால் தனிகைபண்ணுகிறவர்கள் கிடைப் பதே அறிதாய்விடுகிறது.

இவ்விதம் துராசாரங்கள் நடக்கப் பெரியோர்களும் கூசாமல் பிரஸாதங்களை வாங்கிப்பூஜிக்கிறார்களே, இதற்கு ஏதாவது சாஸ்த்ர ஆதாரமுண்டோ வென்று வெகுநாளாக நாம் சங்கை கொண்டு இருந்தோம். வைகாநஸஸூத்ர ராதுவர்த்தியான ஒரு மஹானுடன் ஸம்பகாலத்தில் நாம் ஸம்பாவிக்கையில் அவர் வைகாநஸ தர்மஸூத்ரத்தில் இதற்கு ஆதாரம் இருப்பதாக எடுத்துக் காட்டினர். அதில் மூன்றாவது ப்ரபாடகம், நாலாவது கண்டம், பதினொராவது ஸூத்ரம்.—

[ஆதுரே! பாலே! பசநாலயே! ச! செளசம்! ந! வி சாரணீயம்; யதாசக்தி! ஸ்யாத்.] என்றுள்ளது. ரோகி, சிறுவன், சமையல்விடு இவற்றில் சுத்தியைப்பற்றி விசாரிக்கத் தேவையில்லை; யதாசக்தி இருக்கலாம்—என்பதே இதன் பொருள்.

இந்த ப்ரமாணாதாரம் இருந்தாலும் வேணுமென்றே துராசாரங்களைச் செய்யாமல் கூடுமானவளவு ஸதாசாரங்களில் முயல்வது நலம்.

வர்த்தமானங்கள்

திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச் சங்கம்

ஷே சங்கத்தினுதரளில் ஸ்ரீஜயந்தி உத்ஸவத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவானமாமலை ராமாதுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணி மடத்தில் அடியிற்கண்ட உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. 6-9-36-மாதை 4-மணிக்கு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் R. கேசவயங்கார் கேசவன் கீர்த்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி மிகவும் அழகாக 2-மணிடியம் உபந்யவித்தார். 7-9-36 மாதை 6 மணிக்குமேல் அட்வகேட் ஸ்ரீமான் C. நரலிம் மாசாரியார் கண்ணனும் தேன்குருகூர் நம்பியும் என்ற விஷயத்தைப்பற்றி 1½ மணிகாலம் தற்காலம் ஆங்கிலேய பாஷாபிமானிகளும் உகக்குமாறு எளியநடையில் உபந்யவித்தார். 8-9-36 மாதை 4 மணிக்குமேல் கண்ணன் திருவவதாரத்தைப் பற்றி ஸ்ரீமான் R. கேசவயங்கார் உபந்யவித்தார். இன்னும் 9-10-11-12-13 தேதிகளிலும் அனேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறுமென்று தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ ரங்கம்:—புரட்டாசி 31-உ (16-10-36) நவராத்திரி உத்ஸவாரம்பம்.

திருப்பதி:—ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம் புரட்டாசி 6-உ (21-9-36) கருடஸேவை 10-உ (25-9-36) திருதேர்.

வாநமாமலை:—புரட்டாசி 14-உ (29-9-36) ஒன்றான வானமாமலை ராமாதுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி உத்ஸவ ஆரம்பம் 23-உ (8-10-36-ல்) கன்னிப்புனர்வசுவில் சாற்றுமுறை.

அது எங்ஙனே? என்ன அஸ்மதாதிகள் ப்ரபந்நராயிருக்கச் செய்தே ஸரீராவஸாநத்தளவும் ஸ்திரீ அந்ந பானாதிகளோடே இருக்கிறுப்போலே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும் அநந்யப் ப்ரயோஜநர். அதிகாராவஸாநத்தளவும் அநந்யப் ப்ரயோஜநராகவே எழுந்தருளியிருப்பரென்ன, ஐஸ்வர்யம் அநுபவியா நிற்க அநந்யப் ப்ரயோஜநரானபடி என்? என்ன ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸர்வஸங்கபரித் யாகம் பண்ணி வந்தவர். அவர் தலையிலே முடியை வைத்து ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணி “மின்னிலங்கு பூண் விபீடண நம்பிக்கு என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற மின்னலங்காரர்” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்தருளினபடி. அவாந்தர பலமான ஐஸ்வர்யம் புஜிக்கும்படி சக்ரவர்த்தித் திருமகன் நியமித்து வைத்தாராகையாலே அவாந்தரபலம் புஜிக்கக் குறையில்லை காணுமென்று அருளிச் செய்தார்.

முதலியாண்டான் பணித்த வார்த்தைகள்

(1) பிராட்டிக்கு ராவணபவநம்போலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்கு ஸம்ஸாரம்.

(2) பிராட்டி இனைய பெருமான் விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டு, பெருமானைப்பிரிய நேர்ந்ததுபோல சேதநருக்கு ததியரிடத்தில் அபசாரம், ஈஸ்வரன் திருவடியில் நினைவை லபியாமற்பண்ணும்.

(3) பிராட்டிக்கு அசோகவநம் போலே இவர்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான தேஹம்.

(4) பிராட்டிக்கு ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் ஸஹவாஸம் போலே இவர்களுக்குப் புத்ரமித்ரர்கள் ஸஹவாஸம்.

(5) பிராட்டிக்கு மாரீச தர்சனம்போலே இவர்களுக்கு விஷயப் ப்ராவண்யம்.

(6) பிராட்டி திருவடியைக் கண்டாற்போலே இவர்களுக்கு ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம்.

(7) பிராட்டிக்குத் திருவடி சொன்ன ஸ்ரீராம குணங்கள் போலே இவர்களுக்கு ஸ்ரீராமாயண, மஹாபாரத பாகவத பகவத் விஷயங்கள்.

(8) பிராட்டிக்குத் திருவடி ஸ்ரீராமவிருத்தாந்த கதநபூர்வகம் ஸ்ரீ முத்ரை கொடுத்தாற்போலே இவர்களுக்குக் குரு பரம்பரா பூர்வகமாகத் திருமந்த்ரோபதேசம்.

(9) பிராட்டி திருவடிக்குச் சிரோரத்நம் கொடுத்தாற் போலே இவர்கள் ஆரார்யனிடத்தில் பண்ணும் பரஸமர்ப்பணம்.

(10) பிராட்டிக்கு ஸ்ரீ விபிஷணுழ்வார் திருமகளார் பேச்சும் துணையும்போலே இவர்களுக்கு பாகவத ஸஹவாஸமும் அவர்கள் திவ்ய ஸூக்தியும்.

(11) பெருமாள் பிராட்டிக்கு விரோதிகளான ராவண கும்ப கர்ணாதிகளை ஸம்ஹரித்து பிராட்டியை அழைத்துக்கொண்டு திரு வயோதிக்கு எழுந்தருளினாற்போல, இவர்களுக்கு விரோதியான தேவதாந்தர பரத்வப்ரதிபத்தியையும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் ஒழித்து உடையவன் இந்தச் சேதநரைத் திருத்திப் பணிகொண்டு ததநந்தரம் நித்யஸூரிகளோடு நித்யாநுபவம் பண்ணுவித்தல்.

(12) பாகவத சேஷத்வ விதுரமான பகவத் சேஷத்வமும் தே ஹாத்மாபிமானம்போலே பொல்லாது. என்று அருளிச் செய்தார்.

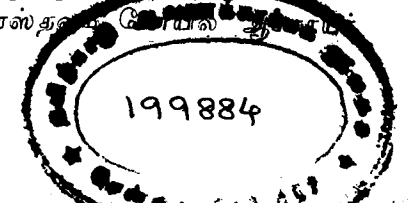
இவர் நூற்றைந்து திரு நகூத்திரம் எழுந்தருளி யிருந்தார்.

எம்பெருமானார் திக்விஜயம் செய்தருளின பிறகு கோயிலுக்கு எழுந்தருளினவாறே பெருமானும் முன்போலே செங்கோல் முதலான வரிசைகளை எம்பெருமானாருக்கு ப்ரஸாதித்தருளி மடத்தேற அனுப்பி யருள, அவரும் தமக்கு ப்ரஸாதித்த வெள்ளை வகச்சல் குருமாலையிலே, வெள்ளையை ஆண்டானுக்கும் வகச்சலை ஆழ்வானுக்கும் ஸாதித்தார். பிறகு குலோத்துங்க சோழனும் கோயிலுக்கு வந்து எம்பெருமானாரை ஸேவித்து அவருக்கு தாரா பூர்வகமாக திருவரங்கம் திருப்பதியை தாந சாஸனம் பண்ணிக்கொடுத்து “திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கவேணும்” என்ன உடையவரும் உகந்தருளி அந்தச்சோழனை ஆண்டான் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்து திருவரங்கம் திருப்பதியை ஆண்டானுக்கு தாரா பூர்வகமாக தாந சாஸனம் பண்ணுவித்து இந்த விருத்தார் தத்தை ஆர்யபடாள் வாசலிலே சிலா லிகிதம் பண்ணுவித்தார். உடையவரும் யதா பூர்வமாக ஆண்டாளைக் கொண்டு ஸ்ரீ கார்யத்தை நடத்திக் கொண்டு வருமளவில் ஒரு மஹோத்ஸவத்தில் தாநப்ரகரணத்திலே உபகார ஸம்ருதியாலே பெரிய நம்பி குமாரருக்கு மாடமானிகை சூழ் திருவீதியில் ஆளவந்தார் மடத்தையும், ஆழ்வானுக்கு அதற்கு எதிர் மனையையும் ஆண்டானுக்கு அதற்குத் தென் மனையையும் தாநம் பண்ணுவித்து தாந சாஸனமாக ஸ்ரீ சேநாபதி பட்டயமும் ஸாதித்தருளினார்.

இவருடைய (ஸ்ரீ முதலியாண்டானுடைய) திருக்குமாரர் கந்தாடை ஆண்டான். இவருடைய அவதார ரஹஸ்யம் எங்ஙனே என்னில் :—

- (1) “ஸ்ரீமத் தாசரதே : பாதஸரணம் யோகிராம் வரம் | அமேய ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திநாமாகரம் பஜே||”
- (2) “ஸ்வாவதாரஸ் தலேர்ச்சாபூத் ஸ்ரீரங்கேச யதீஸ்வர : | யந்முதே தம் குணவாஸம் ராமாநுஜகுரும் பஜே||”
- (3) “ப்ரேமணு ப்ராகார நிர்மாதா மஹாபூதபுரே முநே : | ஜீயாத் ராமாநுஜாசார்யோ யதீந்த்ராச்சாபிஷேகக்ருத்||
- (4) “வாதூலாந்வய வார்த்தீந்தும் ஸ்ரீமத் தாசரதே : ஸுதம் | வேதாந்தத்வய நிஷ்ணதம் வந்தே ராமாநுஜம் குரும்||”

இராமாநுஜன் பொன்னடி என்று வழங்கப்படுகிற ஸ்ரீ முதலியாண்டானுடைய அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய பாரதந்த்ரயமும், பாரதந்த்ரய பராகாஷ்டையான ததீய சேஷத்வமுமே ஓர் வடிவெடுத்ததுபோலே ‘பூர்வம் “கச்சதா மாதலகுலம் பரதேந ததாநக :—சத்ருக்நோ நித்ய சத்ருக்நோ நீத : ப்ரீதி புரஸ் க்ருத : என்கிறபடியே பகவத் சேஷத்வ பூர்த்தி, ஈஸ்வரனுடைய அடியார், அடியார், அடியார் பர்யந்தம் உண்டான வழுவினா வடிமையினுல்லது உண்டாகாததாயினாலே, பாகவத சேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கே சேஷ பூதராய் அவருடைய பாவரத்வ போக்யத்வங்களிலே கால் தாழ்ந்து “பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரினம்” என்கிறபடியே ஆண்களும் பெண்ணுடையுக்கும்படியாயிருக்கிற பெருமானுடைய வடிவழகிலே நெஞ்சாழாமல் தம்முடைய கைங்கர்யத்திற்கு அது நித்ய சத்ருவென்று அறுதியிட்டிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு அது உகப்பாகையாலே உத்தேஸ்ய ப்ரீதி புரிந்து பெருமாள்வடிவழகிலே நெஞ்சு சென்று எப்போதும் அத்தை மரஸ்வலில் கொண்டிருந்த, சத்ருக்ஞழ்வாரும், இப்போது கோதிலாவடிமை என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தையே விரும்பி, கும்ப புநர் வஸூவில் ஸ்ரீ முதலியாண்டானுக்கு குமாரரான திருவதாரம் செய்தருளினார். இவருக்கு அவதாரஸ்தவ கோயில் ஆனதாம்

பெருமானார். ஸ்ரீபாஷ்ய, வேத சாஸ்த்ர ப்ரபந்தங்கள் ஸாதித்தருளினவர் திருத்தகப்பனாரான ஸ்ரீ முதலியாண்டான். ரஹஸ்யார்த்தங்கள்ஸாதித்தருளினவர் ஆட்கொண்ட வில்லி ஜீயர். எம்பெருமானருக்குப் பஞ்ச ஆசார்யர்கள்போலே இவருக்கு மூன்றாசார்யர்கள். கந்தாடை ஆண்டானும், உடையவரை மிகவும் உகப்பித்து தேவரீர் திருவவதரித்தருளின ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலே, ஸர்வதேஹ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், எல்லாரும்சேவிக்கும்படியே தேவரீருடைய அர்ச்சா விக்ரஹத்தை யேறியருளப்பண்ணவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானாரும் அதற்கு அதுமதி பண்ணியருள, கந்தாடை ஆண்டானும் அப்பொழுதே ஒரு ஸ்தபதியை அழைப்பித்து உடையவருடைய திருமேனியை ஸேவிக்கப்பண்ணி அப்போதிருந்த வார்த்திக்ய வடிவை நன்றாக ஒரு விக்ரஹமாக எழுந்தருளப்பண்ணி உடையவர் ஸந்நிதியிலே கொண்டு வந்து வைக்க, உடையவரும் கடாஷித்து மிகவும் உகந்தருளி, அந்த விக்ரஹத்தை ஆலிங்கனம் பண்ணி, தம்முடைய ஸகல சக்தியையும் அதிலே வைத்து புஷ்ய மாஸத்தில் குரு புஷ்யத்திலே ப்ரதிஷ்டை பண்ணுவதாக நாளிட்டு திருமுகத்தைக்கொடுத்தருள, ஆண்டானும் அததைப்பெற்று ஆதரத்துடனே அந்த விக்ரஹத்தை ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்கு எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு வந்து, மூல விக்ரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ணி திருமுகப்படியே குரு புஷ்யத்திலே ப்ரதிஷ்டை பண்ணும்போது அந்தத்தினத்திலேகோயிலிலே உடையவர் திருமேனியிலே மிகவும் தளர்ச்சிபுண்டாக உடையவரும் இதென்னவென்று நினைத்துப் பார்த்தவிடத்தில் கந்தாடை யாண்டானுக்குத் திருமுக மிட்டுக் கொடுத்த நாள் அந்நாளா யிருக்கையாலே மிகவும் ஆஸ்சர்யப்பட்டு ஆண்டானுக்கு, கடுக, கோயிலுக்கு வருவதென்று திருமுகம் அதுப்பியருள, கந்தாடை யாண்டானும் அததைக்கண்டு அதிசீகரம் கோயிலுக்கெழுந்தருளி உடையவரை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு கந்தாடை யாண்டானைக் கடாஷித்தருளி தம்முடைய சரம கைங்கர்யத்தையும் தம்மைத் திருப்பள்ளிபடுத்தி மிடத்திலே, அர்ச்சா விக்ரஹத்தையும் ஏறியருளப் பண்ணும்படி நியமித்தார். பின்பு கந்தாடையாண்டான் பெருமாள் நியமனத்தாலே அகலங்கன் திருவீதியிலே தென். கீழ்புறத்திலே சந்தர்பாண்ட்யன்துரை புருஷ ஸ்ரீபெரும்பூதிலே திருப்பள்ளி படுத்தி அவ்விடத்திலேயே எம்பெரு

மானுடைய அர்ச்சா விக்ரஹத் திருமேனியை ஏறியருளப் பண்ணி ப்ரதிஷ்டை செய்தருளினார். உடையவருடைய திருவாதிரை திரு நக்ஷத்திரத்தை மஹோத்ஸவமாக நடத்தி, பின்புள்ளோரும் அப்படியே கொண்டாடும்படியாக நியமித்தருளினார். பின்னும் மார்கழி மாஸம் முப்பது நாளும் பெரிய ஸந்நிதி நம்பியார் எதிராஜனுக்குத் தளிகை யழுதுசெய்யப் பண்ணவும், திருமொழி திருவாய்மொழி நாளிலேயும் இயற்பாவன்றைக்கும் ஆழ்வார்களுடனே ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளும்படியும், திருநக்ஷத்திர உபலால நமும் ஏழு நாளாகப் பண்ணி திருநக்ஷத்திரத்தினன்று (உடையவர்) திருவாசலிலே திருக்கைத் தலத்திலே பெருமானை மங்களா சாஸனம் பண்ணும்படியும், இவ்வாறு எம்பெருமானார்க்கு எல்லாப் பெருமையையும் கந்தாடை யாண்டான் கண்டருளப் பண்ணுவித்தார். இவருக்கு இராதுஜநாஸர் என்று திருநாமம். இவர் நூற்றைந்து திருநக்ஷத்திரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

3

இவர் குமாரர் துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர். இவருக்கு அவதாரஸ்தலம் கோயில். திருநக்ஷத்திரம் கடக பூர்வா பாத்ரை.

“ராமாநுஜார்ய ஸத்புத்ரம் வாரணதீச தேசிகம் |

லோகாசார்ய க்ருபா பாத்ரம் வந்தே குண கணூர்ணவம்||”

இவர் திருநாமங்கள், பச்சை வாரணப்பெருமாள், வாரணதீசர், ஸ்யாமஹஸ்தீசர். இவருக்கு ஆசார்யரும், உபயவேதார்த்தங்கள் ஸாதித்தருளினவரும் திருத்தகப்பனாரான கந்தாடை ஆண்டான். சக்ர வர்த்தித்திருமனாரான பெருமானுக்கு ஸ்ரீ ஸத்ருக்நாழ்வானேடும் பரதாழ்வானேடும், கூடப் பெருத இழவு கூட நிற்கிற பிராட்டியோடும் இனைய பெருமானோடும் கூடியிருப்பதாகத் தோற்றமல், ஸ்ரீ குஹப்பெருமானோடு கூடின பின்பு “குஹேந ஸஹிதோராம: லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா” என்று இனைய பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடிற்றய்த் திருவுள்ளம் பற்றி “உகந்து தோழன் நீ யெனக்கு” என்று ஸ்ரீ குஹப்பெருமானுக்குத் திருநாமம் சாற்றினாற்போல, ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரத்தில் அத்திமாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகதபராதீனனை பேரருளாளனும், பெருந்தேவித்தாயாருடனும் மற்றுமுள்ள பரிவாரங்களோடும் கூடி எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும், வாரண

தீஸ்ரான இவரோடு கூடாதபோது அவர்களோடு கூடி யிருப்பதாக நினையாமல் இவரோடு கூடினபோது மற்றவர்களோடும் தான் கூடியிருப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி இவர்க்குத் தோழப்பர் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார். ஆகையாலேயிறே; இவருக்குமித்ர தாத ரென்கிறது. இவருக்குப் பரமாசார்யர் ஸ்ரீ நம் பிள்ளை அது எங் றனே என்னில்:—இவர் அபிஜந வித்யாவருத்தங்களா லுண்டான யஸஸ்ஸம்ருத்தியையுடைய வராய், ஸ்ரீ முதலியாண்டான் திருப்பே ரன் என்கிற வத்தாலே ஸ்ரீ நம் பிள்ளையுடைய ஜ்ஞாநஸம் ருத்தியை யும் சிஷ்ய ஸம்பத்தையும் கண்டு அஸஹிஷ்ணுவாய், அஸூயை கொண்டாடி, அவரைப்பெருமாள் திருவோலக்கத்திலே பரிபலித்து, பின்பு திருமாளிகையிலே எழுந்தருள, அநுகூலையாயிருக்கிற அவர் தேவியார் இத்தைக்கேட்டு அநுதாப ஹேதுவாகச் சிலவார்த்தை களைச்சொல்ல, தோழப்பரும் கேட்டு “ப்ரமாதாத் புத்திதோவாபி யதாக: க்ரியதே ஸதா - அநுதப்தஸ்து தானேவக்ஷாமயேந்நாந் யதாஸமம்:” என்கிறபடியே அஸூயையால் வந்த கலக்கம் தெளிந்து அத்யந்தம் அநுதாபத்துடனே கெடுத்தவிடத்திலே தேடும்படி அவரை (ஸ்ரீ நம் பிள்ளையை)க்ஷாமணம் பண்ணுவ தாக ஸஹகாரிகளுடனே புறப்பட்டுவர, அவ்வளவிலே ஸ்ரீ நம் பிள்ளைகளும் “அஹேதோரபி ஸக்ரோதமர்ச்சயந் நச்யுதப்ரியம்—ப்ரபோத்ய விவிதைர்யத்நை: ப்ராஜ்ஞோதீத: ப்ரஸாதயேத்” என்கிறபடியே தம்மை உகப்பிப்பதாகத் தம் திருமாளிகை வாச லிலே வந்து கைப்புடையிலே கிடக்கிற நம் பிள்ளையுடைய அத்யந்த நைச்யமான உக்திவ்ருத்திகளைக்கண்டு கேட்டு மிகவும் ப்ரீதராய் இது ஒரு பரிமாற்றம் இருந்தபடி என்? என்று தம்முடைய ஆதரா திசயத்தாலே இவரைப்பார்த்து தேவரீர் இத்தனை நாளும் சில பேர்களுக்கு ஆசார்யராய் இருந்தீர். இப்போது லோகத்துக்கெல் லாம் ஆசார்யராகப் ப்ராப்தராகானின்றீர் என்று அருளிச்செய்ய “லோகாசார்யாபிதாம் தாது: கலிஜித்தாஸ ஸூரயே—ஸ்யாமே பேசஸ்ய சரணௌ கரணைஸ்த்ரிபிராஸ்யே | தயயா தேவராஜஸ்ய தாசரத்யார்ய ஸந்ததே:—அபிவ்ருத்திகரம் வந்தே ஹரிதத்விப தேசிகம்” | என்னக் கடவதிறே. இப்படி கந்தாடைக்குல தேசிக ரான இவர் அநுவர்த்தித்து ஆஸ்ரயித்தபோதே இவர்க்கு நம் பிள்ளை பரமாசார்யரானார். இத்தைப் பற்றியிறே; விசதவாக் சிகா ழுணியான ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளும் “துன்னு புகழ்க்கந்தா

டைத் தோழப்பர்தம் உகப்பால் என்ன உலகாரியனோ? என்று ரைக்க பிள்ளை உலகார்ய நென்னும் பேர் நம் பிள்ளைக்கு ஒங்கி விலகாமல் நின்றது என்றும்மேல்” என்று அருளிச்செய் தாரிறே. இவர்க்கு ஸிஷ்யர்கள் அநேகர்.

4

இவர்க்கு குமாரர்கள் நாலு திருநாமங்கள். (1) பெரிய வரதாசாரியர் (2) சின்ன வரதாசாரியர் (3) ஸயான் (4) அம்மாள்.

1 பெரிய வரதாசாரியருக்கு அவதாரஸ் தலம் கோயில். திரு நகூத்திரம் சித்திரையில்ஹஸ்தம்.

2 சின்னவரதாசாரியர். அவதாரஸ்தலம் கோயில். இவ ருக்கு ஸந்ததியில்லை. இவர்கள் இருவரும் நம் பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ முதலியாண்டான் நாளைப்போலே ஸ்ரீ கார்யம் நிர்வஹித்து வருகையில் ஜ்ஞாந பக்திவராகய் நிஷ்டர்களான படியாலே அழகிய மணவாளப்பெருமாள் திருமேனி, திருப்பவள கைங்கர்யங்களையும் ஆராய்ந்து கொண்டு பாலமுது காய்ச்சி அமுது செய்யப் பண்ணுகையில் ஒருநாள் இராத்ரி சின்னவரதா சாரியர் பாலமுது காய்ச்சி பெருமானுக்கு அமுதுசெய்யப் பண்ணி பெரியவரதாசாரியருக்குக் காட்டியருள அவரும் அந்தப் பாலிலே ஒருத்தருணம் இருக்கக் கண்டு இது பெரிய பெருமாள் திருமிடற்றிலே குத்தும் என்று தொண்டைவிக்கி மோஹிக்க சின்னவரதாசார்யரும் அது கேட்டு மூர்ச்சித்து க்ரமத்திலே மோஹம் தெளிந்தவாறே பெரிய பெருமாள் ப்ரஸந்நராய் இவர் களுக்கு மாத்ருபாவனையாக பெரியாயி, சிறியாயி என்று திரு நாமம் ஸாதித்தருளினார். சிலகாலத்துக்குப் பின், ராஜ கோபத் தாலே பெரியாயி நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ கார்யம் அதிநத்தை விட்டு திருமழிசைக்கு எழுந்தருளினார் பெரியாயி தநியன்:—

“தயயா தேவராஜஸ்ய தாசரத்யார்ய ஸந்ததே:— அபிவ்ருத்திகரம் வந்தே ஹரிதத்விப தேசிகம்.”

“குரோர் வரதராஜஸ்ய வாதூலஸ்ய விபஸ்சித:

ஸிரஸா ப்ரதிக்குஹ்ணாதி பாதௌ மங்களதாயிநௌ”

3 தோழப்பர், கோயில் ஸ்ரீ கார்யங்களை தன்குமாரரான பெரியாயி அதிநம் கொடுத்து மற்றைய குமாரர்களான ஸயான் என் னும் ராமாநுஜா சாரியரோடும் அம்மாள் என்னும் தேவராஜ ரோடும் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார். அத்திகிரி

அருளாளரும் (தோழப்பருடைய) ஸ்வப்நத்திலே “வாரீர் தோழப்
பரே நீர்! நம் தெற்கு வீட்டில் நம் கார்யங்களை நிர்வஹித்
தாற் போலே இங்கும் குறைவற நடத்து வீராக” என்று நியமித்
தருள இவரும் பகவந்நியமனத்தை சிரஸா வஹித்து ஸ்ரீ கார்
யம் நிர்வஹித்து வந்தார். ஈயான் திருநகைத்திரம் கந்யஸ்த
வணம். இந்த நான்கு குமாரர்களுக்கும் ஆசார்யரும் ஸகல ஸாஸ்த்
ரங்களும் ஸாதித்தருளினவரும் திருத்தகப்பனாரான தோழப்பர்
ஈயான் என்னும் ராமா நுஜா சார்யர் தன் தகப்பனாருடனே பெரு
மாள் கோவிலிலே வாஸம் செய்யுங் காலத்திலே சில காலத்துக்
குப் பின்பு தேவப்பெருமாள் தோழப்பருடைய ஸ்வப்நத்திலே
ஸ்லோக ஷட்கத்தாலே” உம்முடைய மூன்றும் குமாரராலே
ஸ்தலம் செல்லப்போகிறீர் “என்று நியமிக்க பின்பு ஒரு காலத்
திலே பஞ்சதிருவடிக்குஷண ராஜா அரசு செய்யும் நாளிலே
அழகிய மணவாளப் பெருமாள் அவன் ஸ்வப்நத்திலே “நம்
கார்யம் பார்க்கைக்கு உத்தரவேதியிலே தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி
யிலே போயிருக்கிற ஈயானை வரவழைத்து ஸ்ரீ முதலியாண்டான்
அதீநத்தை அவர் அதீநமாக்கும்” என்று நியமித்தபடியாலே
அந்த ராஜாவும் ஆள் போகவிட்டு ஈயானை வரவழைக்கவே
மறுபடியும் ஈயான் ராமா நுஜாசார்யரும் வாதூல தேசிகராய்
அநேக கோபுர ப்ராகார மண்டபங்களை ஜீர்ணோத்தரணம்
பண்ணி ஸ்வாமிக்கு நித்யோத்ஸவ, பக்ஷோத்ஸவங்களையும் ஸா
வோபசாரங்களையும் கண்டருளப் பண்ணி ஆண்டான்நாளைப்
போலே ஸ்ரீ கார்யம் நிர்வஹித்தார். ஈயான் தநியன்:—

“வாதூலாநாமலங்காரம் ராமா நுஜகுரும் பஜே!
ஸந்த: ஸ்ரீ கார்யம் ஸந்தி யஸ்ய ஸாந்த்யாதிகார குணம்”

ஸ்வாமிக்ஷஸ்தி குரோஸ்ஸஹம் வாதூல குலபூஷணம் |
வரதார்ய க்ருபாபாத்ரம் ராமா நுஜ குரும் பஜே ||
வேதாந்ததத்வாதி விசார போதாத்
உத்பாலிதாசார ஷடாத்ம பாவம்
வாதூல துத்தாப்தி ஸுதா மயுகம்
வந்தே ஸதா லக்ஷ்மண தேஸிகேந்த்ரம்.

4. தோழப்பா நுஜாசார்யர் அம்மாள் என்னும்
தேவப்பெருமாள் திருநகைத்திரம் கந்யஸ்தவணம்

விளம்பரம்

1. தங்கம், கெம்பு, வைரம் முதலானவைகளால் செய்யப்பட்ட நகைகளும், வெள்ளிச் சாமான்களும், உத்தரவாதத்துடன் செய்து கொடுக்கப்படும். மேலும் புதிதாகவும் பார்ப்போர் மனதைக் கவரும்படியானதாயு மிருக்கிற 1-முதல் 100-மாதிரிகளான வளையல்கள் தயார் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.

2. அவைகள் செய்வதற்கு ஜதை 1 - க்கு ரூ. 2-0-0 தான் கூலி.

3. சவரம் பொன்னுக்கு உத்தரவாதம்.

4. வேலை நேர்த்தியாயும் குறிப்பிட்ட தினத்தில் செய்து கொடுக்கப்படும்.

100-தினாக வளையல்களுக்கும் கேட்லாக்கு உண்டு. அதை வாங்கி நெம்பரைக் குறித்து ஆர்டர் கொடுத்தால் அப்படியே செய்துகொடுக்கப்படும்.

பைசானி கிருஷ்ணய்ய செட்டி அண்டு சன்ஸ்,
31, வரதா முத்தியப்பன் தெரு, ஜார்ஜ் டவுன், மதராஸ்.

பிராணஸூத்

(சிறந்த டானிக்)

லும், இன்னும் பலவித காரணங்களாலும் ஏர்ப்பட்ட பல ஹீனத்தைப் போக்கடித்து விடும். ரத்த புஷ்டியைத் தரும். பலத்தையும், தாது விருத்தியையும் புதிதாய் தரும்.

ஒரு புட்டியை உபயோகித்துப் பார்த்தால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். எல்லாரும் உபயோகப்படுத்தலாம். கேட்லாக் இனும்.

விலை புட்டி 1க்கு 2-8-0

மலபார் ஆயுர்வேதிக் ஸ்டோர்ஸ்

107, பிராட்வே, சென்னை

மலபார்ஸ்டோர்ஸ் | பல ஹீனத்தினால் ஏன் தளையப்படுகிறீர்கள்? இதோ எங்களுடைய ஸ்வரணப் போன்ற டானிக் ராஜா-
“பிராணஸூத்” இருக்கிறது. இது ரத்தக் குறைவினாலும், மூளையைச் செலுத்தி வேலை செய்வதாலும்,